ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ГОДИНА XXXI
БРОЈ 971
7. VIII 1970.

1.50 ДИНАР

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ОД ОВОГ БРОЈА ЈЕДНА СТРАНА ЈЕ МОЈА!

ЈАО

КАКВА СНАГА!

ДОГОДИЛО СЕ...

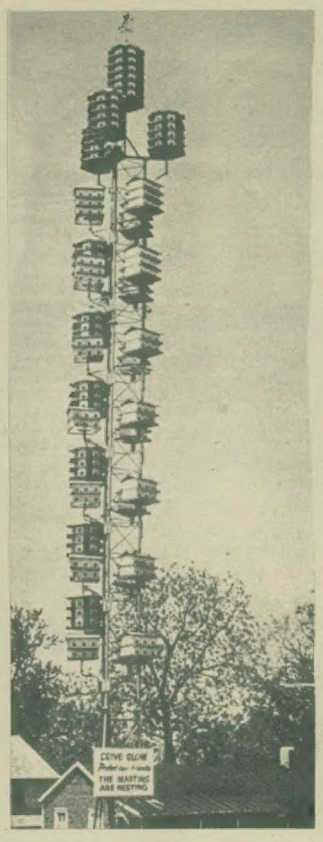

ПТИЧЈИ ОБЛАКОДЕР. — Из захвалности ластама које су спасле град комараца у Григсвилу (САД) подигнут је недавно птичји облакодер, највиши на свету.

РУШИЛАЧКЕ ЗАБАВЕ. — После сваког жура који приреди за пријатеље, Дејвид Сечел, један од најпознатијих фризера за младе у Енглеској, мора да купује нов намештај. Поред сендвича и вина он пред госте износи секире и пијуке да би њима могли да му поразбијају намештај, телевизор, посуђе. „На тај начин они могу да иживе свој рушилачки нагон који постоји у сваком човеку", каже Сечел који је на идеју за овакве журеве дошао док је шишао неког познатог поп-певача. Муштерија је толико закерала да је млади фризер одјурио у одају иза радње и поразбијао све што је стигао. Наравно, све ово је само добра реклама, која се Сечелу и те како исплати.

Ripley' Веровали или не!

Једна ЦРКВА у Паланци (Италија) саграђена је 1133. године **без трунке малтера** а ипак и данас стоји

ВИЛИЈЕМ КАПЛЕРЧАК из Хем-стеда (САД) 20 година није пропустио ни-један дан без партије голфа

СУНЧАНИ ЧАСОВНИК у шкотском замку Колдер, који је стар **300** година, састоји се у ствари од **41 сунчаног часовника**

КОРЊАЧА у чији је оклоп 1911. Џорџ Квирк урезао своје иницијале нађена је после 48 година у близини његове куће у Вудмонту (САД)

Троногo пиле имао је Вилијем Дикмен из Сиднеја

МАЈКА КОЈА ЈЕ НА ИСТОМ МЕСТУ ИЗГУБИЛА 7 СИНОВА

После битке код Инверкејтинга у Шкотској **Агнес Меклин** нашла је **тела 7 својих синова** који су погинули покушавајући да заштите свог команданта! У овој бици против Кромвелове војске борило се 800 чланова из клана Меклинових и само их 40 преживело. (20. јул 1651)

971

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ТРАГИЧНИ ДЕЧЈИ КРСТАШКИ РАТ

ДЕСЕТИНЕ ХИЉАДА ФРАНЦУСКИХ И НЕМАЧКИХ ДЕЧАКА УЗАЛУД ЈЕ ЧЕКАЛО ДА ИМ БОГ ИСУШИ МОРЕ И ОТВОРИ ПУТ ДО ЈЕРУСАЛИМА

Године 1212. у француску провинцију Бургундију стигао је је дан калуђер из реда капуцина. Он се управо вратио из Јерусалима и његове громке проповеди говориле су о патњама крсташа и биле уперене против људи који су од „светих ратова“ покушавали да направе уносан посао. Он је позивао невину децу и младиће да замене одрасле и похитају према Јерусалиму.

— Само ће деца — грмео је часни калуђер — успети да победе Турке, и то не оружјем већ светом вером у неокаљаном срцу!

Људи нису могли да остану неосетљиви на овакав позив. У Бургундији су одмах почеле да се „догађају“ чудновате ствари: уобразиља је радила из све снаге и „примећено“ је да су животиње узнемирене, да птице и лептири изненада тобоже напуштају ове крајеве да, рибари одједном хватају огромне, у тим водама никад раније виђене рибе. Чак се причало да наге жене шетају пољима а затим падају у грчевима и умиру. Читава Бургундија била је захваћена веровањем у неприродне силе пуним напрегнутости и очекивања.

Тринаестогодишњи бођа

Због тога се нико није нарочито изненадио када је, после једне проповеди калуђера, дечак-пастир по имену Стефан изјавио да у себи осећа свети позив неба и да га је свевишњи одредио да учини оно што читаве војске пре њега нису успеле да ураде — да ослободи Јерусалим! Од тог тренутка овај тринаестогодишњак постао је центар пажње и идол целе Француске. Он је, обузет силним фанатизмом, у заносу позивао све дечаке да му се придруже. Ништа их неће спречити, говорио је он, да ослободе Христов гроб: храну ће им слати само небо, море ће се повлачити испред њих и омогућити им да се што пре домогну циља.

Крсташки ратови, започети још у XI столећу под вођством римске цркве која је хтела да прошири моћ, повећа поседе и наметне своју власт цариградској цркви, беснели су и почетком XIII века. Ратови су вођени под паролом: „за ослобођење Христовог гроба од неверника“, у ствари Турака Селџука и других муслимана. Народ широм Европе прихватио је позив цркве, срљајући у неизвесност с великим крстом извезеним на грудима и стеговима који су лепршали.

Ипак, и поред масовног верског заноса и неоспорне храбрости крсташа, ратови вођени до почетка XIII века нису уродили плодом. Хиљаде људи је изгинуло, многи славни хришћански ратници и владари никада се нису вратили кући, а Јерусалим и Христов гроб били су и даље у рукама „неверника“.

Поворка креће на југ

Вест о дечјем крсташком рату раширила се брзином муње и деца из свих крајева Француске нагрнула су у Бургундију, спремна да одмах крену у свети поход. Родитељи, и сами залуђени, нису се супротстављали овој авантури. Оно мало њих код којих је још било здравог разума није успело ништа да учини јер би их одмах оптуживали као грешнике и божије непријатеље. Тако су они били принуђени да ћутке посматрају одлазак своје деце.

У међувремену, на главном тргу у Бопијиу организован је прави војнички штаб. Ту је дечак Стефан примио и благосиљао придошлице, одређивао своје помоћнике, скупљао добровољне прилоге и делио крстове и заставе. Деца, наравно, нису имала појма где је Јерусалим и ко су ти „неверници“ од којих треба да ослободе Христов гроб. Сви су међутим, а то им је и било најважније, били убеђени да ће гроб ослободити и на тај начин заслужити божију милост и, једног дана, рајско насеље.

Чим су припреме завршене дечја војска кренула је према југу, у правцу Марсеља. Била је то најчуднија, најдужа и најдирљивија поворка која је икада прошла Француском. Напред су ишла богато украшена кола на којима је седео Стефан, пребледелог озареног лица, окружен групом најснажнијих дечака, својих телохранитеља. Ови су га гледали с обожавањем и пратили сваки његов покрет у страху да га претерана љубав малих ратника не угуши или да га неко од одраслих не убије или уклони.

Лопоћска руља

Где год су мали крсташи пролазили, народ их је дочекивао на коленима, гушећи се у сузама. Верска хистерија све више је узимала маха. Што је поворка била ближе Марсељу, то је постајала све већа. Људи су у одушевљењу остављали куће и послове и прилазили походу. Али, заједно с верским занесењацима дугачкој колони прикључивали су се и лопови, улични музиканти, просјаци, авантуристи свих врста спремни на пљачку и недела.

Још пре него што је стигао у Марсељ, дечији крсташки поход претворио се у обичну руљу која је према неким проценама бројала око 30.000 људи, од чега половина деце. Народ већ више није клечао док су они пролазили. Напротив, због разбојника који су пљачкали у име деце, у сваком месту звонила су звона на узбуну, знак становницима да се затварају у куће и будно чувају своју имовину. Иза крсташа остајала су опустошена поља и осиромашене покрајине. Власти су тада одлучиле да предузму одговарајуће мере. Најугледнији професори теолошке

школе у Паризу прогласили су, после бурног саветовања, овај крсташки поход дивљим а сам француски краљ упутио је деци позив да се врате кућама.

Али, деца су ишла даље и нису могле да их зауставе ни болести које су десетковале њихове редове, ни глад, ни мразеви, ни врућине. Самртници, којих је било све више, сматрани су издајницима и остављани су да сами скончају крај пута.

Оскудица је променила ћуд и самог предводника похода, пастира Стефана. Од дечака који је сањао само о томе да ослободи Христов гроб, постао је хладнокрвни отимач и измамљивач милостиње кога су телохранитељи ножевима бранили од побеснелих сељака. Једино се није изменио његов верски фанатизам који га је терао напред, кроз недаће и тегобе.

Вера у успех још више је порасла кад је Стефан сазнао да и из Немачке, из околине Келна, креће дечији поход сличан његовом. На челу немачке деце налазио се десетогодишњи Никола кога је отац, превејани шпекулант, убедио да га је божији дух надахнуо за ову верску мисију. Наравно, отац је у томе видео добар посао од којег је очекивао материјалне користи. Стефан је веома ценио свог немачког истомишљеника и говорио је да ће се две дечије војске спојити на другој обали Средоземног мора и наставити пут заједно да би у Јерусалиму основали царство мира и слоге.

Француска дечија војска најзад је стигла до обала мора и мирно очекивала да се вода повуче и ослободи јој пут. Док су они тако живели у убеђењу да ће се догодити и то чудо, марсељске власти већале су како да их што пре отпреме из града и скину беду с врата. Ту су се нашла два трговца, Уго Фери и Гуљелмо Посквeрес, који су се понудили да мале крсташе укрцају у седам бродова и бесплатно их превезу до Сирије. Дечаци су се укрцали на лађе певајући из свег гласа химну у божију славу коју су спевали још у Бургундији. Њиховој срећи није било краја а рајска врата су им, како су они чврсто веровали, била широм отворена.

Бело робље

Велики број несуђених крсташа заиста је напустио овај свој једини свет у живот, али не на очекивани начин. Два од седам бродова којим су путовали потонула су, захваћена снажном буром, код острва Свети Петар у близини западне обале Сардиније односећи у морске дубине своје мале путнике. Остали дечаци стигли су до Сирије али уместо према Јерусалиму промућурни трговци су их упутили у сасвим другом правцу. Убрзо су ова два човека постала праве вође а Стефан и његови телохранитељи сасвим су изгубили власт. Уго Фери и Гуљелмо Посквeрес направили су одличан посао који им је донео силно богатство: они су продали Стефана, његове другове и 400 свештеника који су од самог почетка пратили поход као робље.

Ни судбина немачких дечијих крсташа није била ништа боља. Мали Никола успео је да скупи око 20.000 дечака којима се уз пут прикључила уобичајена руља лопова и пљачкаша. Али, за разлику од Стефана, Никола није уживао никакав ауторитет нити је имао телесну гарду тако да је поход од самог почетка био осуђен на пропаст. Било је довољно да неко мало изостане од поворке па да падне у руке просјака који би га одмах ослепили и користили за скупљање милостиње.

Још пре него што је прешла границе Немачке огромна поворка се расула: један мањи део деце, обесхрабрен првим тешкоћама, одмах се вратио кући. Многи су поумирали од глади, умора и хладноће у планинама, а једна група најзанесенијих стигла је преко алпских превоја у Италију. Старе хронике из тог давног доба причају о њиховом лутању Апенинским полуострвом од Пјаћенце до Ђенове а затим до Бриндизија где су узалуд очекивали да се море повуче и ослободи им пут до далеких обала. То се, разуме се, није догодило а деци се изгубио сваки траг и нико не зна тачно шта се с њима десило.

Б. Д.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ГОСПОДАР ДИОКЛЕЦИЈАНОВЕ ПАЛАТЕ

* 2088 м.

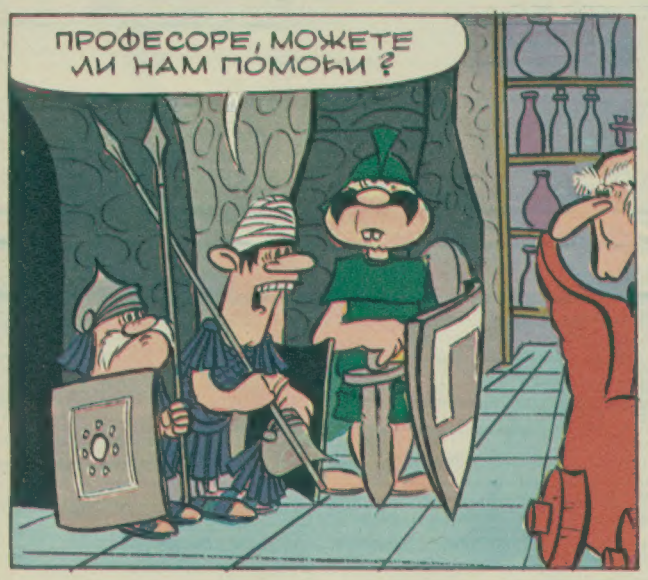

КАКО ЈЕ СТВОРЕН ПОПАЈ

СЛАВНИ МОРНАР МЛАЂИ ЈЕ ОД ОЛИВЕ ДЕСЕТ ГОДИНА ЈЕР ГА ЈЕ ЦРТАЧ СЕГАР НАКНАДНО УВЕО У ВЕЋ ПОСТОЈЕЋИ СТРИП

Јануара 1929. године у листу „Њујорк Ивнинг Стандард“ појавио се нови јунак по имену Попај. Он је постао једна од личности већ популарног стрипа о Оливи, њеном малом брату Кићи и њиховим познаницима и пријатељима. Стрип је имао великог успеха али му је недостајала „ударна“ личност и она је рођена оног хладног јануарског дана када је цртачу Елзију Крајслеру Сегару пало на памет да створи симпатичног морнара с већитом лулом у зубима и капетанском капом на глави. Попај је у почетку био мршав, ружан и кукавица. Упорно се мотао око Оливе која га је презирала и сањала о неустрашивим херојима из романа. Одједном, Попај је добио снажне мишићаве руке на којима су му завиделе читаве генерације дечака и младића и лавовско срце, увек спремно да притекне у помоћ људима у невољи.

Споменик за Попаја

За своје гвоздене мишиће Попај је имао да захвали једном обичном поврћу које многа деца не воле: **спанаћу!** Пошто је случајно открио да у њему има много гвожђа, симпатичи морнар навалио је свом снагом на ово јело и постао прави утамањивач спанаћа. Наравно, свака порција деловала је једно одређено време тако да је Попај често усред борбе морао да извуче конзерву и наједе се како би повратио снагу. Међу бројним љубитељима Попаја широм света вероватно су најозаренији били произвођачи спанаћа који се захваљујући овом стрипу продавао као алва. Свако дете хтело је да буде снажно као Попај и одједном је спанаћ постао омиљена храна. Колика је „љубав“ произвођача спанаћа према Попају види се и по великом споменику који су му подигли пре неколико година у Кристал Ситију у Тексасу у знак вечне захвалности.

Идејни творац и цртач Попаја Елзи Крајслер Сегар рођен је у Честеру, држава Илиноис, последње деценије прошлог века. У раној младости променио је многа занимања: био је тапетар, молер, свирач, филмски оператер. Овим занимањем најдуже се бавио и за успомену истетовирао на руци М. П. О. (почетна слова енглеске речи филмски оператер). Неколико година касније истетовирао је на грудима велики ленгер, први знак који је открио његову љубав према мору и свом будућем јунаку Попају.

Радећи као филмски оператер, Сегар је силом прилика био у сталном додиру с разним филмовима и постао одушевљени љубитељ великог уметника Чарли Чаплина и његових комичних гегова. Надахнут Чаплином почео је да црта стрипове које су листови „Сент Луис Диспеч“ и „Лајф“ без речи одбили. Тада је разочарани Сегар одлучио да се пресели у Чикаго и тамо окуша срећу. У Чикагу је, а то је Сегар добро знао, живео стари Ричард Аутколт, творац многих познатих стрипова и добронамерни заштитник сваког младог талентованог карикатуристе и цртача стрипова. Захваљујући његовој помоћи Сегар је листу „Чикаго Ивнинг Пост“ продао један стрип невелике вредности али довољан да о његовом аутору почне да се говори као о новом таленту. Ту га је запазио власник листова Вилијем Рандолф Херст, оснивач чувене америчке организације која се бавила продајом стрипова у читавом свету. Он га је повео у Њујорк и саветовао му да ради на новим ликовима.

Олива је рођена

Тако је почела једна успешна сарадња која је ускоро уродила плодом. После неколико мање запажених стрипова коначно је 1919. године светлост дана угледала Олива! Стриповане приче о њој и њеним догодовштинама објављиване су с успехом неколико година а Сегар је у стрип стално уводио нове личности. Једног четвртка, десет година по рођењу Оливе, у стрипу је осванув морнар с лулом у зубима, ускоро толико чувени Попај!

Ја сам твоје дете!

Одједном су се листовима који су објављивали сада већ више не Оливине већ Попајеве авантуре утростручили тиражи, а готово све новине на свету салетале су Сегара понудама да им уступи свог јунака. Ни филм није часио часа и Сегар је браћи Флејшер продао право да цртају „филмског“ Попаја који је брзо засенио до тада чувену цртану лепотицу Бети Буп с којом је у почетку „наступао“.

Успех Попаја није било тешко протумачити: људима се допало што и један обичан човек, ружан, наиван и не нарочито паметан, сушта супротност такозваном натчовеку, може да испољи херојске особине, пуне снаге, песница и неспретне, али никад сладуњаве племенитости. Сегар увек зна праву меру и не дозвољава претеране сентименталности. Тако једном Попај креће на опасан пут морима, трагајући за оцем који га је напустио још док је био мали дечак. Кад га је најзад нашао, Попај му гануто каже:

— Ја сам твоје дете, ти си мој тата!

— Па шта с тим? Да нећеш можда да те пољубим? — одговара му стари.

— Али, тата, зар ти није драго што ме видиш? — наваљује Попај.

— Не, не волим рођаке! — гласи хладан одговор.

Једина особа која може да истуче Попаја и од које овај панично стрепи је његова вечита вереница Олива. Најјачи човек на свету мањи је од маковог зрна пред страшном Оливом којој се, док он плови морима, упорно удвара Пера Ждера.

ТВОРАЦ ПОПАЈА СЕГАР

Други су наставили

За Попајевог „оца“ Сегара наступило је време успеха и новца. Он је, наравно, наставио да црта али у тишини своје прекрасне виле у Санта Моники или у кући у Сан Фернанду. У слободном времену бавио се гајењем поврћа али не спанаћа већ... ротквица. Сегар је умро 1938. године. Последње фотографије приказују га с лулом у зубима и морнарском капом на глави, вероватно да би подвукао сличност с цртаним јунаком који му је донео славу и богатство.

Али, Сегарови стрипови нису се његовом смрћу угасили. Од 1939. године до сада разни цртачи наставили су његово дело: Бела Заболи по тексту Тома Симса, Ралф Штајн, Бад Сагендорф. Авантуре неустрашивог морнара и данас, као и пре неколико десетина година, одушевљавају милионе младих и старих читалаца широм света.

Б. Д.

ЕВО КАКО ЈЕ ПОПАЈ ИЗГЛЕДАО НА ПРВИМ ЦРТЕЖИМА

ЖИВОТ У БАРИ

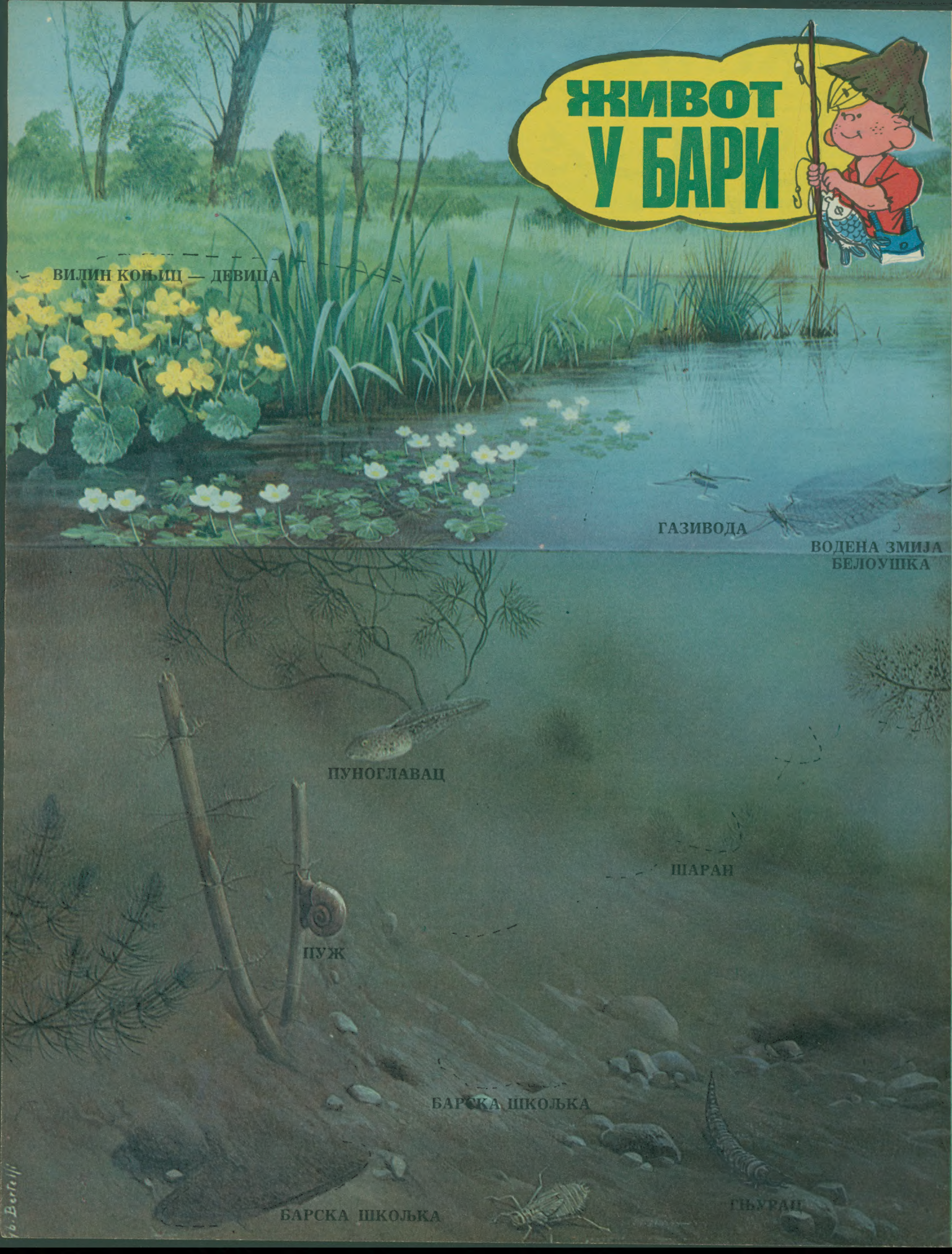
ВИЛИН КОЊИЦ — ДЕВИЦА
ГАЗИВОДА
ВОДЕНА ЗМИЈА БЕЛОУШКА
ПУНОГЛАВАЦ
ШАРАН
ПУЖ
БАРСКА ШКОЉКА
БАРСКА ШКОЉКА
ГЊУРАЦ

ВИЛИН КОЊИЦ
ВОДЕНИ ЦВЕТ
ЖАБА
БАРСКИ ПУЖ
БУБА ВЕСЛАР
ВОДЕНИ ПАУК
ЛИЊАК
ВОДЕЊАК

СВЕМУ ЈЕ КРИВ ПАСОШ!

Четрнаестогодишњи Марио Радојковић о коме је шведска штампа писала да се изгубио, тврди да би се снашао да је пасош био код њега

МАРИО РАДОЈКОВИЋ СА СВОЈИМ ПСОМ ДОБИЈЕМ.

Отишао сам у Шведску пре десет месеци са својим родитељима који су тамо радили. Имам смисла за учење језика и убрзо сам почео да се служим шведским. У Шведској сам се уписао у шести разред осмогодишње школе. Да ли ми је било тешко? Није. Ко зна шведски, школовање уопште није тешко. Заправо, лакше је него код нас у Југославији. Тамо нема оцена и ученик увек прелази из нижег разреда у виши.

У мом разреду било нас је двоје из Југославије, а и деце других народности чији су родитељи дошли на рад у Шведску.

Ми, странци, сваког дана после редовне наставе остајали смо један час дуже у школи да учимо шведски. У шведским школама уче се сви предмети као и у нашој земљи али је ипак све другачије. Нарочито техничко образовање. Они су богатији и зато колико има ученика, толико у радионици има и радних столова. Сва деца имају свој алат и израђују различите предмете од метала и дрвета. Оно што израде, однесу кући за успомену. Ја сам највише волео баш тај рад, али шведски дечаци не воле га особито. Они радије јуре за лоптом.

Кад неки ученик нешто погреши, позове га директор школе, опомене га, и... ништа више. Књиге и храна у школи ништа се не плаћају.

Са храном ми је било мало теже. Нисам навикао да једем салату са мармеладом. Али све је друго било добро. Имам тамо доста добрих другова, и Швећана и дечака других народности.

Листин, град у којем смо живели, налази се на мору. Море има сасвим другу боју од нашег мора. У њега се уливају многе реке, па је морска вода слична речној. Купао сам се сваки дан. Зими се избуши рупа у леду и кроз њу се пеца риба. Једном сам тако уловио испод леда једну заиста велику рибу. Сликали смо је за успомену, али сад ту слику никако не могу да нађем. Затурила се негде међу стварима.

Поштар је донео у село Веленик код Пореча велики коверат из Шведске са исечцима из шведских новина које су објавиле слике Маријевог доласка авионом у Пулу. Поред Марија на слици су и његова мама и сестра Ондина.

Завршио сам у Шведској шести разред осмогодишње школе. Кад смо 2. јула кренули на пут за Југославију наш је аутомобил био крцат стварима, а аутомобил нашег познаника скоро празан. Он ме је позвао да путујем с њим и да му тако правим друштво и ја сам прешао у његов аутомобил.

У Јетеборгу, при укрцавању на трајект, требало је да се сви опет нађемо, али ми никако нисмо успели да се састанемо. Познаник није могао дуже да чека аутомобил моје породице, па ми је дао 30 круна за џепарац и отишао даље према Југославији. Мене су задржали, јер нисам имао пасош. Одвели су ме у Јетеборг у један дечији дом. Тамо сам био шест дана. Шест дана у дечјем дому нисам знао шта ће са мном бити. Мало сам плакао кад ме нико није видео... **Сви кажу да сам се изгубио, а ја једноставно нисам имао код себе свој пасош.**

Онда је дошао један службеник из Југословенског конзулата и одвео ме у Конзулат. Ту ноћ преспавао сам код једног нашег земљака. Рекли су ми да ће ме авионом одвести у Пулу. И заиста, одвели су ме на аеродром. Авионом смо стигли најпре у Минхен, а убрзо затим у Пулу. Ту су ме чекали родитељи, сестра Ондина, неки новинари. У Шведској су сви према мени били веома добри и пажљиви.

Узалуд се Маријева мама Кристина на свим границама распитивала о свом сину. Све више је очајавала и ипак се потајно надала да ће Марио пре њих стићи кући, у село Веленик код Пореча. Али, уместо Марија у мало село стигао је телеграм из Шведске са вешћу да је Марио задржан у Јетеборгу.

О „изгубљеном дечаку" писали су многи шведски листови а лик доскора непознатог југословенског дечака упознале су стотине хиљада људи у свету.

Дагенс Нихетер, власник многих листова у Шведској, довезао је Марија својим приватним авионом у Пулу.

Нећу више ићи у Шведску. Морам остати са дедом и баком. Стари су и не могу остати сасвим сами. Жао ми је због другова у Шведској, тек смо почели да се лепо дружимо. Ићи ћу овде даље у школу. Желим постати поморац.

Марио Радојковић,
село Веленик код Пореча

ЧИТАОЦИМА КОЈИ УЧЕ ШКОЛУ У ИНОСТРАНСТВУ

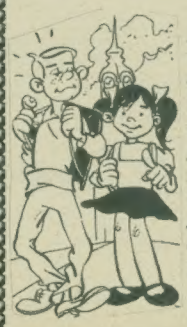

Опишите „ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ": Како је у школама које учите? **Како сте се снашли?** По чему се тамошње школе разликују од наших? **Који су предмети најтежи?** Да ли су наставници строги? **Има ли кажњавања?** Како се према вама понашају наставници и ученици? **Да ли сте успели да научите добро језик земље у којој живите?** Шта вам је у школовању тамо најтеже? **Имате ли другова?** Дописујете ли се са друговима које сте оставили у земљи? **Какве су разоноде?** Има ли шапутања и преписивања и како се то тамо ради? **Како се дају оцене (од 1 до 5, или од 5 до 1 или од 1 до 10)?** Кад си тамо отишао и шта тамо раде твоји родитељи? **(Пошаљите и фотографије отуда).**

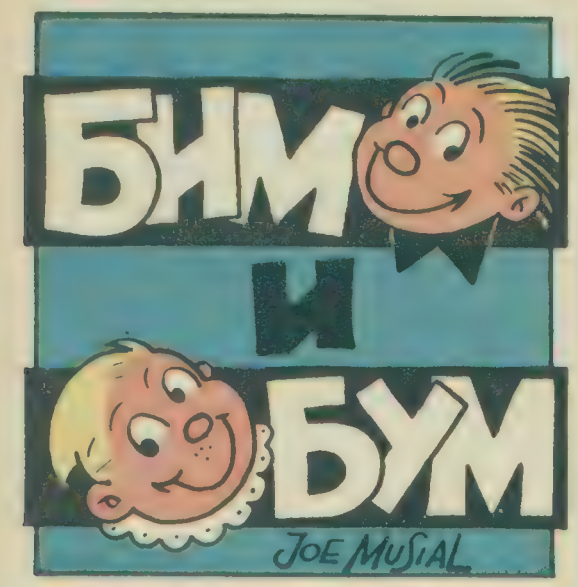
БИМ
И
БУМ
JOE MUSIAL

У РАЗРЕДУ СЕ НЕ ШАПУЋЕ!
БЗЗ ЗЗЗ
ТО ЈЕ НЕПРИСТОЈНО, ДЕЧАЦИ!

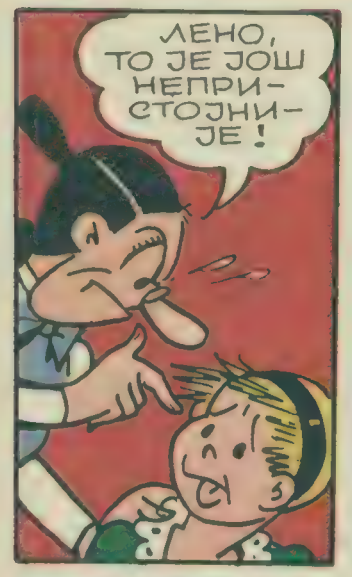
ЛЕНО, ТО ЈЕ ЈОШ НЕПРИСТОЈНИЈЕ!

ПОНАВЉАШ МОЈЕ ПРИМЕДБЕ КАО ПАПАГАЈ! ЗАР ЈЕ ТО ЛЕПО?
ПОНАВЉАТИ КАО ПАПАГАЈ ЗНАЧИ НЕМАТИ СОПСТВЕНОГ МОЗГА!

СТИДИ СЕ, БАМЕ!
КО БИ РЕК'О ДА И БАМ МОЖЕ ДА ИЗВУЧЕ ГРДЊУ?

ЛЕНО!
БРЗО! СЕТИЛИ СМО СЕ НЕЧЕГ!
НЕЧЕГ СЈАЈНОГ!

МИС АЛГЕБРА ЗАСЛУЖУЈЕ ЈЕДНОГ ПРАВОГ ПАПАГАЈА!
?
СЛУШАЈ НАС ДОБРО!

СТИДИ СЕ! У РАЗРЕДУ СЕ НЕ ШАПУЋЕ! ТО ЈЕ НЕПРИСТОЈНО... ТО ЈЕ ЈОШ НЕПРИСТОЈНИЈЕ!
ИЈУУ!
© King Features Syndicate, Inc., 1969. World rights reserved.

ПРИСТОЈНО ИЛИ НЕПРИСТОЈНО АЛИ ЈЕ КОРИСНО!
НЕПРИСТОЈНО! НЕПРИСТОЈНО!
ЈООЈ ЈАОО
АААА

КАКО ЈЕ ПОГОДИЛА ДА СМО ГА МИ НАУЧИЛИ?
ПАПАГАЈ НЕ ИЗГОВАРА САМО РЕЧ ВЕЋ И ПОДРАЖАВА ГЛАС СВОГ УЧИТЕЉА, НЕЗНАЛИЦЕ!
НЕЗНАЛИЦЕ НЕЗНАЛИЦЕ!
О! О!
MUSIAL

ФОКЕ НА БАЛУ

Када је у Москви 1934. године отворена америчка амбасада, тамо је већ постојала велика колонија америчких студената, техничара и новинара. Због тога ми је амбасадор Булит, чији сам секретар био, наложио да за све Американце у Москви организујем први свечани пријем.

— И нека буде веома свечано — рекао ми је — хоћу прави бал.

Москва, међутим, у то време и поред свих својих позоришта, опера и чувених балетских представа, није била најпогодније место за организовање забава и великих пријема. Истина, постојало је у граду неколико џез-оркестара који су свирали по хотелима али су нерадо ишли у амбасаде. Осим тога, није било ни предузећа код којих би се наручили слаткиши, јело и пиће а још мање агенције које би се побринуле о програму.

Миша, Шура и Љуба

Свој проблем изнео сам Ирени Вајли, жени саветника наше амбасаде.

— А шта мислите о програму с дресираним животињама? — упитала ме је она.

— Хајдемо у зоолошки врт, можда ће они моћи да нам помогну!

Тако смо и учинили. Директор врта био је омален нервозан човек и разговор са странцима очигледно га је доводио у забуну. Све у свему, није изгледао нимало одушевљен.

Тако у зоолошком врту нисмо ништа урадили. Пошли смо у циркус и баш тамо смо угледали фоке. Било их је три — Миша Шура и Љуба. Изводиле су своје уобичајене вештине: жонглирале с лоптом на њушци, пеле се и силазиле степеницама с разним предметима на глави, па чак и свируцкале на хармоници.

Дресер фока Дуров имао је око 20 година. У почетку је оклевао, али из одређених разлога.

— Моје фоке још никада нису биле на балу — рекао нам је.

Одговорио сам му да, колико је мени познато, фоке заиста нису никада биле у балској дворани али све се у животу једном дешава први пут. То га је убедило.

Следеће вечери, одмах после последње циркуске представе, Дуров и фоке дошли су камионом у америчку амбасаду да пробају своју тачку. Од бочних улазних врата до једне споредне просторије која је имала да служи као гардероба за фоке, направили су покретно постоље, и још једно од те собице до дворане.

Неколико чашица вискија

Био је то мало чудан призор видети три велики црне фоке како достојанствено улазе у салон палате чији су мермерни стубови и зидови блистали као ледени брегови. Изгледа да су и фоке биле истог мишљења јер су одмах пожуриле до првог стуба, шћућуриле се уз њега и мирно нас посматрале. Затим су изводиле свој програм и Дуров је морао да уложи много труда да би их убедио да се пристојно понашају и да не прљају где стигну. Када су отишле, читав батаљон послуге с метлама и крпама морао је да чисти нашу свечану салу.

Фоке су долазиле на пробе још две вечери и најзад смо и ја и Дуров и сироте животиње били на ивици снага. Али Дуров се тек сада одушевио и хтео је да укључи у програм чак и медведа! Имао је два медведа. Један је био код њега већ годинама а другог је недавно донео из Сибира. Признао је, међутим, да је овај други стекао рђаву навику да кидише на људе и обећао нам да ће довести само оног доброг. Мени се ипак чинило да су три фоке сасвим довољне за нашу свечаност и саветовао сам му да медведа остави за други пут.

Уочи пријема Дуров је био сасвим исцрпен, нешто од узбуђења а нешто због тога што није спавао неколико ноћи. Помислио сам да му улијем мало снаге и у том циљу дао му неколико чашица вискија после чега ми се учинило да се повратио.

Тигањем по глави

Када су се званице окупиле у салону, угасили смо светлост. Тада се на вратима у дну сале, опасно се клатећи, указала мала јелка окићена с 12 запаљених свећица и паром црних бркова. Рефлектор је осветлио Љубу која је на врху њушке носила јелку. Иза ње свечано су ишли Миша и Шура; Миша је носио послужавник пун чаша а Шура боцу шампањца. Дуров је напунио неколико чаша и дао их гостима а затим напунио још једну и сам ји искапио, што није било предвиђено програмом.

Фоке су затим извеле своје нумере: свирале су на хармоници, жонглирале с лоптом и тањирима, играле валцер. Кад је све било готово, Дуров се поклонио публици и срушио у прву фотељу на коју је наишао. Фоке су мало причекале на знак да изађу и како знака није било пришле су Дурову, погледале га и брзо се изгубиле. Миша је нестао међу гостима а Љуба је пожурила у бифе. Потрчао сам за Шуром, једином која није уједала, и успео да је одвучем до једне собице. Само што сам за њом затворио врата кад из кухиње зачух урнебесну гужву у којој су се јасно разазнавали женски крици, лајање фока и псовке на немачком језику.

Појурио сам као без душе и у кухињи угледао незабораван призор: женска послуга бежала је на све стране и вриштала из гласа. Кувар Аустријанац бесно је псовао и скакао са столице на столицу а фока по имену Љуба сумануто је јурила око стола, лајала као да је у њу ушао сам ђаво и рушила све одреда. Кувар је узалуд покушавао да је тресне тигањем по глави. Изгледало је да фока веома ужива у његовим напорима јер је задовољно мумлала сваки пут кад би је промашио.

Трке ван програма

Чим ме је угледао на вратима, кувар је викнуо:

— До сто ђавола, урадите нешто уместо што ту стојите и смејете се као магарац!

Најзад је један келнер успео да дозове Дуровљевог помоћника. Овај је изнео из сале обезнањеног Дурова, донео из камионета кофу с рибама и почео да доводи у ред своју разбијену трупу. Ја сам се одједном нашао у врху степеница држећи Дурова који није могао сам да стоји. Његов помоћник ми је помагао док је у другој руци држао рибу и њом витлао изнад Љубиног носа покушавајући да имитира дресера. Мирис рибе одмах је деловао. Љуба је пошла за нама а ми смо лагано, да нам не испадне Дуров, силазили покретном рампом подигнутом на споредним степеницама нарочито за фоке. Таман смо стигли до половине прве рампе кад је Љуба испустила своју рибу и склизнула за њом до самог дна степеница. Читав наш труд је тако пропао јер смо морали да пожуримо за Љубом. То се поновило неколико пута и ни-

КАД СУ ИЗВЕЛЕ СВОЈ ПРОГРАМ, НЕОЧЕКИВАНО СУ СЕ УМЕШАЛЕ МЕЂУ ЗВАНИЦЕ. У САЛИ ЈЕ НАСТАЛА УРНЕБЕСНА ТРКА

ТАЧКЕ ВАН ПРОГРАМА КОЈЕ ЈЕ МИША ИЗВОДИО ВИШЕ СУ ЗБУНИЛЕ НЕГО ЗАБАВИЛЕ ГОСТЕ.

како нам није полазило за руком да несташну фоку домамимо до собице где се већ налазила Шура.

Послуга из кухиње, заборављајући на пријем који је био у пуном јеку, скупила се у дну степеница и довикивала нам „паметне“ савете.

— Донесите метле, — викнуо сам им — и кад фока склизне доле гурните је назад!

На крају смо успели да угурамо Љубу у собицу и пошли у потеру за Мишом који је у сали међу гостима изводио тачке ван програма. И њега смо некако умували у собицу и најзад одахнули. Убрзо су фоке биле стрпане у камионет и одведене у циркус.

Душка, срце моје!

Исте ноћи сазнао сам да ни пут до циркуса није прошао без узбуђења. На пола пута Љуба је искочила из кола а како су московске улице зими покривене ледом несташна фока полетела је великом брзином а за њом, много мање уживајући, помоћник дресера. Срећом, на улици су се нашли неки војници московског гарнизона и тако су удруженим снагама јурили Љубу све до обале реке Москве, где су је најзад ухватили.

У амбасади је остао само Дуров који се једва држао на ногама. Требало ми је доста труда да га убедим како је његова тачка завршена. Најзад је пристао да крене, и убацио сам га у кола.

У циркус смо стигли после 3 часа ујутру и Дуровљев помоћник нас је увео у велику просторију где су се налазиле скоро све животиње. Из помрчине се указала тајанствена прилика увијена у крзно. Претрнуо сам, али је то, срећом, био само ноћни чувар који је промрмљао:

— Пссст, немојте да пробудите слона!

Зграну то сам га погледао али ми је дресеров помоћник одмах објаснио да слонови спавају стојећи а да је њихов слон легао, што је веома ретко, па се чувар боји да га не узнемиримо. Упалили смо једну чкиљаву сијалицу и тада сам пред собом на слами угледао слона како мирно спава. Учинило ми се да је он те вечери једино нормално биће.

Док смо разнежено посматрали слона, одједном се зачуо звекет ланаца.

— Душка, срце моје! — узвикнуо је Дуров и пожурио у мрак док смо га његов помоћник и ја пратили у стопу. Напрегао сам очи и у помрчини угледао огром ног црног медведа како стоји на задњим ногама и нервозно удара ланцем којим је био везан.

— Душка, срце моје! — још једном је узвикнуо Дуров и бацио се медведу у загрљај. У последњем тренутку помоћник га је ухватио за капут и повукао.

— Баш си се надрмао рекао му је. — Па то је онај медвед који уједа!

У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ 2 КОМПЛЕТНА СТРИПА!

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

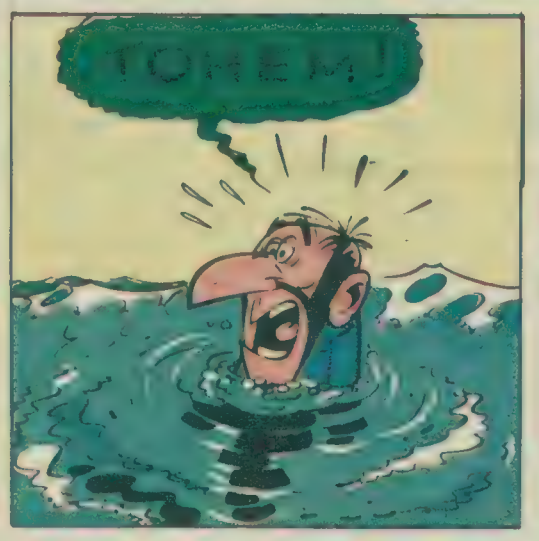

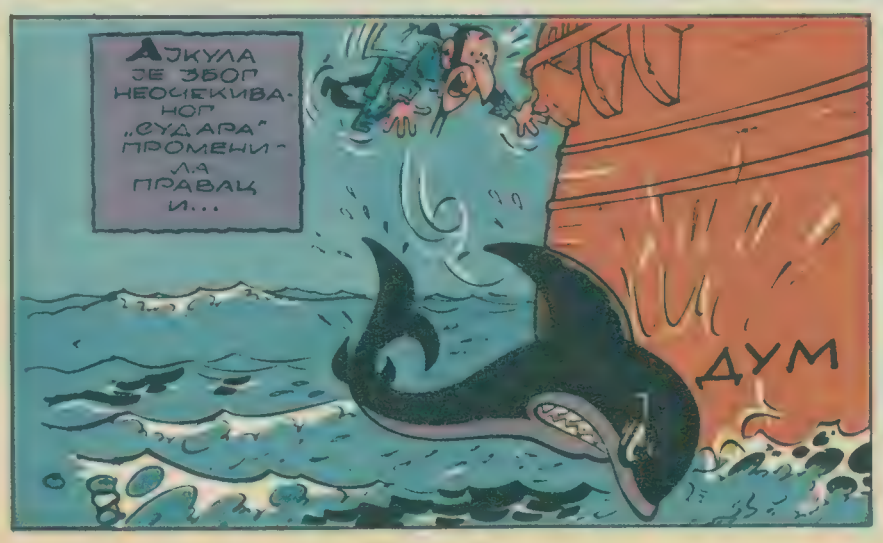

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

ГЛОГ

КАКО РОШТИЛ, ФРЕ-ДЕ?

ОДЛИЧНО!

САЛАТА САМО ШТО НИЈЕ ГОТОВА!

ЈЕ Л' ВЕЋ СТИГАО КО ОД ГОСТИЈУ?

ПА...НЕ ЗНАМ НИ САМ!

КАКО ТО НЕ ЗНАШ?

ИЛИ ЈЕ НЕКО ДОШАО ИЛИ НИЈЕ!

ДА НИЈЕ БИЛО ДОГОВОРЕНО ДА ГОСТИ ДОЂУ КОСТИМИРАНИ?!

БУМУР

© 1970 McNaught Synd. Inc

ОРИЈЕНТИШИ СЕ!

1 **ОРИЈЕНТИСАТИ СЕ** — Залутали сте у граду и не можете да нађете пут. Ако вам нико не помогне, ви ћете се сетити неке куће поред које сте прошли, споменика, радње, и тако се вратити. Али, замислите да се нађете у пустињи где нема ничег сем песка или на отвореном мору где су вам небо и таласи једино друштво! А морепловци и путници били су некад баш у таквом положају. Помоћ су нашли на небу. Приметивши да се Сунце рађа увек на истој страни хоризонта, они су ту страну назвали **оријент** (исток) од латинског oriri — рађати се. Отуда **оријентисати се,** управљати се према Сунцу.

2 **СТРАНЕ СВЕТА** — Исток по коме су се први морепловци оријентисали није био довољан. Да би се тачно одредио положај било ког места, људи су се договорили да утврде 4 основне стране света. Те стране назване су **исток, запад, север** и **југ.** Ако је познат исток, остале није тешко одредити. Једна песмица каже: „Напред ти је север, југ ти леђа гледа, с десне стране Сунце с' рађа а са леве седа." Према томе, кад утврдите с које стране се рађа Сунце, остало је лако. Ноћу, међутим, пронађите најсјајнију звезду, Даницу, која је на северу, и опет поступите према песмици.

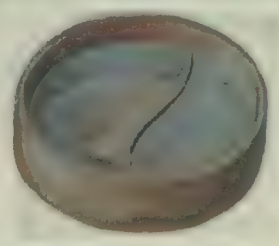

КОМПАС КОЈИМ СУ СЕ СЛУЖИЛИ ВИКИНЗИ

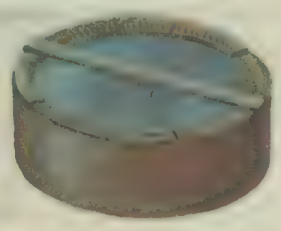

КОМПАС ИЗ XIII ВЕКА

АВИОНСКИ КОМПАС

СТАЛАК БРОДСКОГ КОМПАСА

КОМПАС — — ЖИРОСКОП

3 **КОМПАС** — Постоји више начина да се бар приближно одреди положај севера. У шуми је довољно пажљиво посматрати стабла и она страна на којој је кора тамна и обрасла маховином сигурно показује север. За прецизно одређивање севера служи справа која се зове компас а заснива се на особини магнетске игле да се увек, услед привлачне силе северног магнетског пола, окреће према северу. Сматра се да су компас први употребили Кинези а донели га у Европу Италијани око XII века. Има више врста компаса.

4 **НАПРАВИ КОМПАС** — У центар котура дебљине 1 см забоди прибадачу а са стране тањи ексер. Танку плетаћу иглу намагнетиши трљајући једну њену половину **увек у истом правцу** о пол магнета. Иглу провуци кроз рупу направљену ексером, мало је повиј и све учврсти на грлић боце да буде у равнотежи. Намагнетисани врх показиваће север. И помоћу сата могу се одредити стране света: малу казаљку окрени према Сунцу, у мислима повуци линију од центра до 12 и замишљена симетрала, половина тог угла показиваће југ.

ТЕДИ ТЕД

СМРТ СТАРОГ ПЕКОСА

ГРАЂАНИ ТОМБСТОНА ЗАНЕМЕЛИ СУ ОД УЖАСА КАДА ЈЕ КАУБОЈ ТЕДИ ТЕД УЈАХАО У ГРАД ВОДЕЋИ ЗА СОБОМ КОЊА ПРЕКО СЕДЕЋ ЈЕ СЕДЛА БИЛО ПРЕБАЧЕНО БЕЖИВОТНО ТЕЛО...

ГДЕ СИ НАШАО ПЕКОСА, ТЕДИ?

КО ЈЕ ТО УЧИНИО? КО?

СИРОТИ СТАРИ ПЕКОС! АЛ' ТО СЕ МОГЛО ОКИВАТИ!

ДОКТОР ХОЛВЕЈС, ЛАКО СЕ ТЕТУРАЈУЋИ, КРЕНУО ЈЕ ПРЕМА ТЕДУ...

НЕ ТРЕБА, ДОКТОРЕ! СТАРОМ ПЕКОСУ ТВОЈЕ УСЛУГЕ ВИШЕ НЕЋЕ БИТИ ПОТРЕБНЕ!

ОДБИЈАЈУЋИ ПОМОЋ ОСТАЛИХ ТЕДИ ТЕД ЈЕ УНЕО ТЕЛО СВОГ СТАРОГ ПРИЈАТЕЉА У ШЕРИФОВУ КАНЦЕЛАРИЈУ...

ОБАВЕСТИТЕ „ВЕЛИКОГ ЦОНА" ДА ПЕКОСА ТРЕБА САХРАНИТИ!

ТЕДИ ЈЕ ЗАТВОРИО ВРАТА КАНЦЕЛАРИЈЕ ИЗ КОЈЕ ЈЕ СТАРИ ШЕРИФ ПЕКОС ТОЛИКО ДУГО ДИО РАЦУНА О ПОШТОВ

НАШАО САМ ГА НА ДВЕ МИЉЕ ОД ГРАДА! МЕТАК МУ ЈЕ ПРОБИО ГРУДИ!

1248

...ЗА ПОСЛЕДЊИХ 7 ДАНА ДВА ПУТА ЈЕ НЕКО ПОКУШАО ДА ГА УБИЈЕ! КО БИ ТО МОГАО БИТИ, ТЕДИ?

НЕ ЗНАМ! ВЕЋ ДВА МЕСЕЦА НИСАМ КРОЧИО У ТОМБСТОН!

СТАРИ ПЕКОС ЈЕ У СВОМ ЖИВОТУ УХВАТИО ТОЛИКО ЗЛОЧИНАЦА! МОЖДА ЈЕ ПАО КАО ЖРТВА ОСВЕТЕ?!! А МОЖДА ЈЕ НЕКОМ СМЕТАО...

МА КО ДА ЈЕ... МОРАМО НАЋИ УБИЦУ!

МОЖДА БИ, ТЕДИ, МОГАО ДА ПРЕУЗМЕШ ДУЖНОСТ ШЕРИФА?

НЕ, ПРИЈАТЕЉИ! НИКАД НИСАМ ЖЕЛЕО ДА ПОСТАНЕМ ШЕРИФ! УОСТАЛОМ, НОВОГ ИМЕНУЈУ ГРАДСКИ ОЦИ!

У СВОЈОЈ ЖИТНИЦИ „ВЕЛИКИ ЏОН" ЈЕ СПРЕМИО МРТВАЧКА КОЛА НА КОЈА ЈЕ СТАВИО КОВЧЕГ СКЛЕПАН ОД ЈЕЛОВИНЕ...

НЕЋУ ВАМ СТАВИТИ СВЕЧАНЕ ДМОВЕ, ПРИЈАТЕЉУ! ПЕКОС ЈЕ МРЗЕО ПОМПУ...

СИРОТИ СТАРИ ПЕКОС! НИКОГ С ВЕЋОМ ТУГОМ НИСАМ ПРАТИО НА ГРОБЉЕ! КО ГА ЈЕ УБИО? КО?

ВЕСТ О СМРТИ СТАРОГ ШЕРИФА ПЕКОСА СТИГЛА ЈЕ ДО НАЈУДАЉЕНИЈИХ РАНЧЕВА И СВИ СУ ПОСТАВЉАЉИ ИСТО ПИТАЊЕ: „КО ГА ЈЕ УБИО?"

СВИ? НЕ... НЕКИ СУ ЗНАЛИ...

ВИДИТЕ, ГАЗДА, СВЕ ЈЕ ДОБРО ПРОШЛО! МАТОРИ ЈЕ ПАО ОД ПРВОГ МЕТКА!

1248

ИАКО ЈЕ ТАКАВ ВЕТАР ДУВАО ДА ЈЕ ПРОСТО ЧУПАО ТРАВУ ИЗ ЗЕМЉЕ!

ОДЛИЧНО, ТИМЕ! У ТОМБСТОНУ СИ ТЕК 24 ЧАСА А УСПЕО СИ У ОНОМЕ ШТО ЈЕ БЕД, ДВА ПУТА УЗАЛУД ПОКУШАВАО!

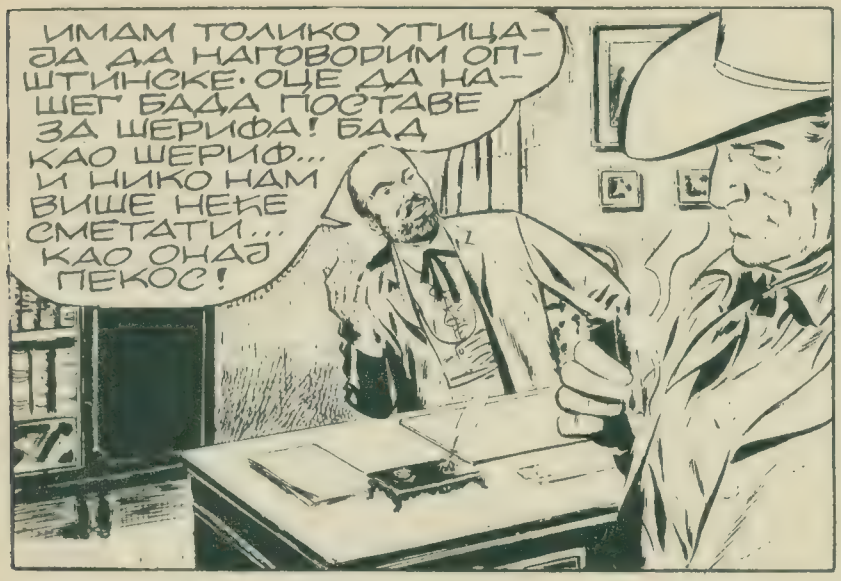
ИМАМ ТОЛИКО УТИЦАЈА ДА НАГОВОРИМ ОПШТИНСКЕ. ОЦЕ ДА НАШЕГ БАДА ПОСТАВЕ ЗА ШЕРИФА! БАД КАО ШЕРИФ... И НИКО НАМ ВИШЕ НЕЋЕ СМЕТАТИ... КАО ОНАЈ ПЕКОС!

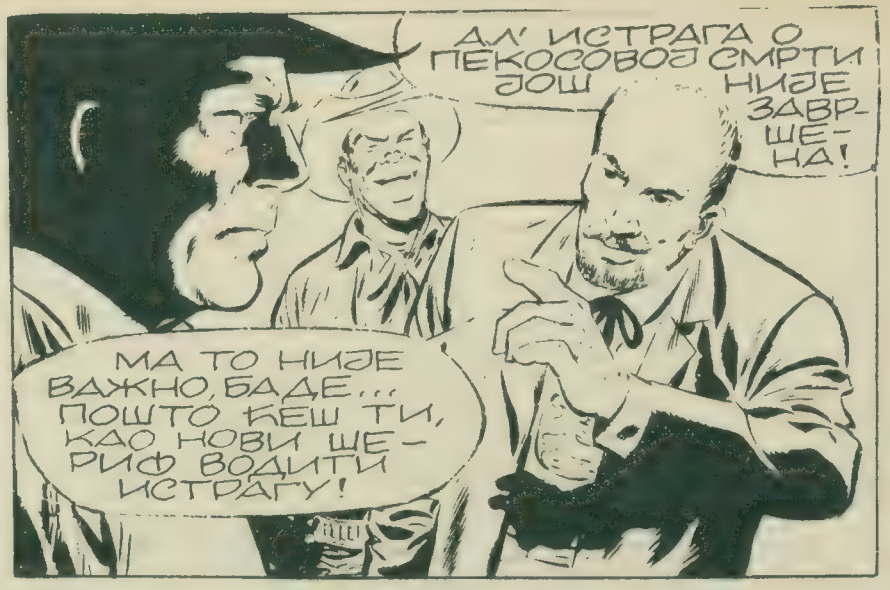
АЛ' ИСТРАГА О ПЕКОСОВОЈ СМРТИ ЈОШ НИЈЕ ЗАВРШЕНА!
МА ТО НИЈЕ ВАЖНО, БАДЕ... ПОШТО ЋЕШ ТИ, КАО НОВИ ШЕРИФ ВОДИТИ ИСТРАГУ!

МАЛО КАСНИЈЕ ГРАДСКИ ОЦИ СУ СЕ САКУПИЛИ...
СМРТ НАШЕГ ХРАБРОГ ПЕКОСА НЕ СМЕ ОСТАТИ НЕКАЖЊЕНА! ЗАТО ПРЕДЛАЖЕМ БАДА САНДЕРСА ЗА НОВОГ ШЕРИФА...

ГОСПОДО, ИМАТЕ ЛИ НЕКИ ДРУГИ ПРЕДЛОГ? НЕМАТЕ? УСВАЈА СЕ ПРЕДЛОГ АРНОЛДА ЛУИСА! БАД САНДЕРС ЋЕ ОДМАХ ПРЕУЗЕТИ ДУЖНОСТ...

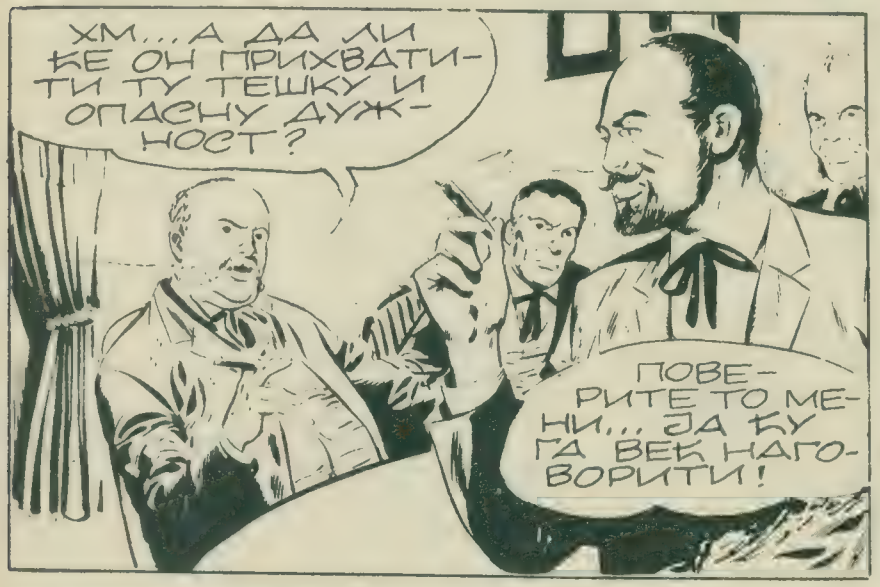
ХМ... А ДА ЛИ ЋЕ ОН ПРИХВАТИТИ ТУ ТЕШКУ И ОПАСНУ ДУЖНОСТ?
ПОВЕРИТЕ ТО МЕНИ... ЈА ЋУ ГА ВЕЋ НАГОВОРИТИ!

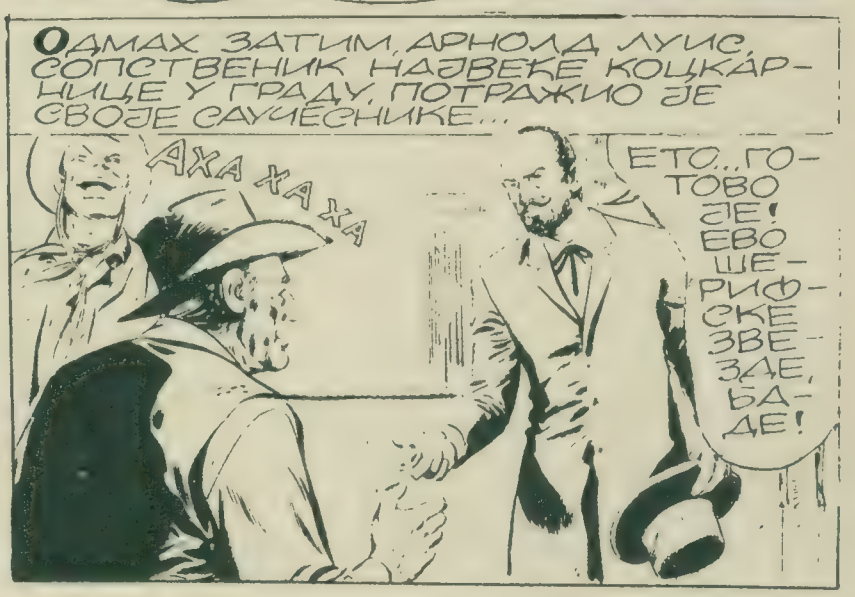
ОДМАХ ЗАТИМ, АРНОЛД ЛУИС, СОПСТВЕНИК НАЈВЕЋЕ КОЦКАРНИЦЕ У ГРАДУ, ПОТРАЖИО ЈЕ СВОЈЕ САУЧЕСНИКЕ...
АХА ХАХА
ЕТО.. ГОТОВО ЈЕ! ЕВО ШЕРИФСКЕ ЗВЕЗДЕ, БАДЕ!

ТЕДИ ТЕД ЈЕ УПОРНО ЗАХТЕВАО ДА САМ БДИ КРАЈ МРТВОГ ПРИЈАТЕЉА
ОДЛАЗИ, ДОКТОРЕ! ПОЗНАЈЕМ ТЕ... РАЖАЛОСТИЋЕШ СЕ... А ПОСЛЕ ЋЕШ ОТИЋИ ДА ТУГУ УТОПИШ У ПИЋУ!

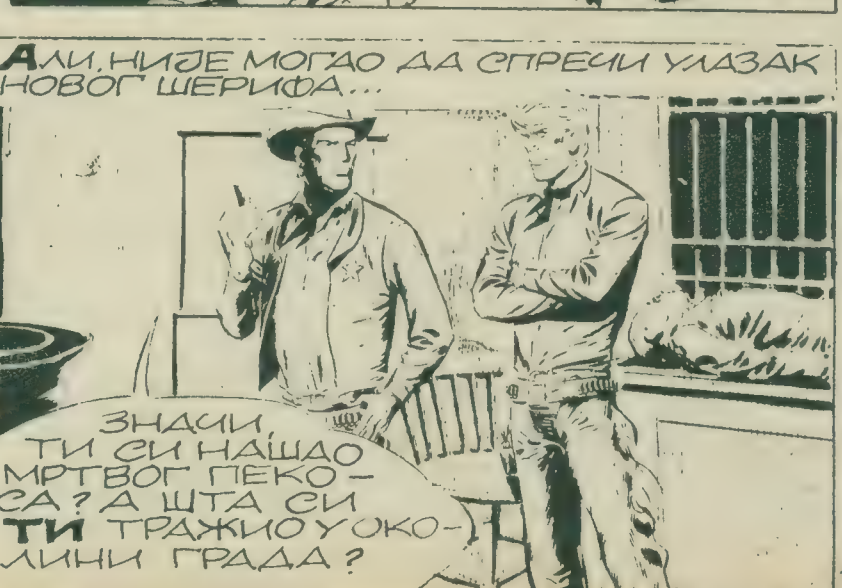
АЛИ, НИЈЕ МОГАО ДА СПРЕЧИ УЛАЗАК НОВОГ ШЕРИФА...
ЗНАЧИ, ТИ СИ НАШАО МРТВОГ ПЕКОСА? А ШТА СИ ТИ ТРАЖИО У ОКОЛИНИ ГРАДА?

У ГЛАСУ НОВОГ ШЕРИФА БИЛО ЈЕ ПРЕТЊЕ...

ЈА ДОЛАЗИМ У ТОМБСТОН С ВРЕМЕНА НА ВРЕМЕ! А ПЕКОСА САМ НАШАО СЛУЧАЈНО...

СЛУЧАЈНО? ГЛЕ... ГЛЕ...

ТЕДИ ТЕД ЈЕ СКОЧИО...

НЕ СУМЊАШ, ВАЉДА, У МЕНЕ?!

НИ У КОГА ЈА НЕ СУМЊАМ, КАУБОЈУ! АЛИ МОЈ ЗАДАТАК ЈЕ ДА ВОДИМ ИСТРАГУ!

...ТО ЈЕ ГЛУПО! ПЕКОС ЈЕ БИО МОЈ НАЈБОЉИ ПРИЈАТЕЉ! НЕ ДОЗВОЉАВАМ ДА ИКО ПОСУМЊА У ТО ПРИЈАТЕЉСТВО!

ДЕ, ДЕ... КАУБОЈУ! НЕ ЉУТИ СЕ!

СТАЛО МИ ЈЕ ДА РАСВЕТЛИМ ТАЈ ЗЛОЧИН!

ТО НИКО НЕ МОЖЕ **ВИШЕ** ДА ЖЕЛИ ОД МЕНЕ! АКО БИХ МОГАО ДА ПОМОГНЕМ...

ШТА СИ ПРИМЕТИО ТАМО ГДЕ СИ ГА НАШАО? ЗАР НИСИ ПРИМЕТИО НИКАКАВ ТРАГ?

НА ЖАЛОСТ... **НЕ!**

...ЛЕЖАО ЈЕ НА ТРИДЕСЕТАК МЕТАРА ОД СВОГ КОЊА! ДУВАО ЈЕ ТОЛИКО ЈАК ВЕТАР ДА СУ ЧАК И ТРАГОВИ ЊЕГОВОГ КОЊА ИЗБРИСАНИ...

ХМ... ТО ЗНАЧИ ДА КРИВЦА МОЖДА НЕЋЕМО НИ ОТКРИТИ!

БАД САНДЕРС УСПЕО ЈЕ ДА САКРИЈЕ ОСМЕХ ЗАДОВОЉСТВА...

МАЛО КАСНИЈЕ ОБАВЕСТИО ЈЕ АРНОЛДА ЛУИСА...

ХА! ХА!

ТАЈ ВЕТАР НАМ ЈЕ УЧИНИО ВЕЛИКУ УСЛУГУ, ГАЗДА! НАШИ **СУГРАЂАНИ** ЋЕ ПОВЕРОВАТИ ДА ЊИХОВ НОВИ ШЕРИФ НИЈЕ МОГАО ДА ОТКРИЈЕ УБИЦУ!

ЈА САМ ЈУТРОС ПРОКЛИЊАО ТАЈ ВЕТАР! САД ГА БЛАГОСИЉАМ! ХА! ХА! ХА!

НЕ КЕЗИ СЕ ТАКО ГЛУПО, ТИМЕ! ВРЕМЕ ЈЕ ДА КРЕНЕМО НА ПОГРЕБ!

ПРЕД ШЕРИФОВОМ КАНЦЕЛАРИЈОМ ВЕЋ СЕ СКУПИО НАРОД. И МРТВАЧКА КОЛА БИЛА СУ ТУ...

ДОКТОР ЈЕ УТАПАО БОЛ У АЛКОХОЛУ...

ТЕДИ ЈЕ ВОЛЕО ПЕКОСА КАО ОЦА... РАЗУМЕМ ЗАШТО ЈЕ ХТЕО ДА ОСТАНЕ САМ

ДОСТА, ДОКТОРЕ! АКО НАСТАВИШ, ОСТАЋЕШ САМ У ЧИТАВОМ ГРАДУ! ЈА ЗАТВАРАМ САЛУН... ИДЕМ НА ПОГРЕБ!

5A

БАДОВ ГЛАС ОДЈЕКНУО ЈЕ УЛИЦОМ...

ОТПРАТИЋЕМО ПЕКОСА ДО ПОСЛЕДЊЕ КУЋЕ! ДА БИСМО МУ ОДАЛИ ПОСЛЕДЊУ ПОЧАСТ...

...МОЛИМ ВАС ДА ОРУЖЈЕ ОСТАВИТЕ У ГРАДУ!

БАД ЈЕ ПОЛУДЕО, ГАЗДА! КАКВА ЈЕ ТО ГЛУПА ИДЕЈА?!

НИЈЕ ГЛУПА, ТИМЕ! ОВИМ ПРЕДЛОГОМ ОСВОЈИЋЕ СИМПАТИЈЕ СВИХ ОВИХ ИДИОТА!

ПРЕДЛОГ НОВОГ ШЕРИФА ЈЕ ДОБРО ПРИМЉЕН... СВИ ГРАЂАНИ ОСТАВИЛИ СУ СВОЈЕ ОПАСАЧЕ С РЕВОЛВЕРИМА И МУНИЦИЈОМ...

1268

ТЕДИ ЈЕ УЧИНИО КАО И СВИ ОСТАЛИ...

ОДЛИЧНО, КАУБОЈУ! МОЖЕШ УЗЕТИ СВОЈ КОЛТ ПОСЛЕ ПОГРЕБА!

5B

НЕ СВИЂА МИ СЕ ОВО, ГАЗДА! НИКАД СЕ НЕ ЗНА...

СВАКАКО! АЛИ ТИ УЧИНИ КАО ЈА, ТИМЕ!

И СПРОВОД ЈЕ КРЕНУО УЛИЦАМА ТОМБСТОНА ПРЕМА БРДУ НА КОЈЕМ СЕ НАЛАЗИЛО ГРОБЉЕ...

ЗА ТО ВРЕМЕ БРОНКСИ И САНЧО, ПРИЈАТЕЉИ ТЕДИ ТЕДА, ГАЛОПИРАЛИ СУ ДА БИ СТИГЛИ ПОГРЕБ...

ЕНО, ТЕДА... ОДМАХ ИЗА КОВЧЕГА!

А ТИ СИ ЗАДРЖАО ОРУЖЈЕ, ШЕРИФЕ?!

ПА... ЈА САМ НЕШТО ДРУГО! ЈА ОВДЕ ПРЕДСТАВЉАМ ЗАКОН, КАУБОЈУ!

ТЕДИ СЕ ИЗДВОЈИО КАД ЈЕ ВИДЕО СВОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ...

ЧУЛИ СМО ЗА ПЕКОСОВУ СМРТ, ТЕДИ! СТРАШНО!

ДА, СТРАШНО!

СПРОВОД ЈЕ СТИГАО НА ГРОБЉЕ ПУНО СПОМЕНИКА СА ЧУДНИМ НАТПИСИМА...

ОВДЕ ЛЕЖИ БИЛ ТАУН КОЈИ ЈЕ БОЉЕ БАРАТАО ГИТАРОМ НО РЕВОЛВЕРОМ

МРТВАЧКА КОЛА ЗАУСТАВИЛА СУ СЕ ПОРЕД ИСКОПАНЕ РАКЕ. НИ ГЛАС СЕ НИЈЕ ЧУО. БИЛО ЈЕ ТО ЋУТАЊЕ ПУНО ПОШТОВАЊА...

КОВЧЕГ ЈЕ СПУШТЕН У РАКУ...
ПОЗИВАМ ВАС ДА ОДАМО ПОСЛЕДЊУ ПОШТУ НАШЕМ ДРАГОМ ПОЖРТВОВАНОМ...

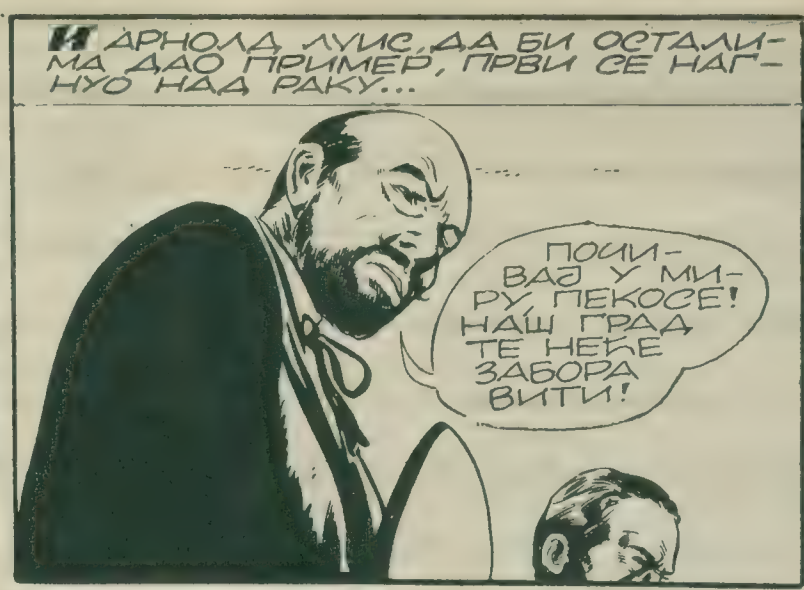
АРНОЛД ЛУИС, ДА БИ ОСТАЛИМА ДАО ПРИМЕР, ПРВИ СЕ НАГНУО НАД РАКУ...
ПОСИВАЈ У МИРУ, ПЕКОСЕ! НАШ ГРАД ТЕ НЕЋЕ ЗАБОРАВИТИ!

ЈЕДАН ПО ЈЕДАН СВАКИ ЧОВЕК ПРИЛАЗИО ЈЕ РАЦИ... ДОКТОР КОЈИ ЈЕДВА ДРЖАО НА НОГАМА, БРОНКОЈ ЈЕДВА ЗАДРЖАВАЈУЋИ СУЗЕ...

...СВАКО ЈЕ С ПОШТОВАЊЕМ ЗАСТАО. БАД ЈЕ ЖЕЛЕО ДА НАПРАВИ УТИСАК...
ОБЕЋАВАМ ТИ ДА ЋУ НАЋИ ТВОГ УБИЦУ ПЕКОСЕ

А КАД ЈЕ ТИМ ПРИШАО ГРОБУ, ТЕДИ ЈЕ ИЗНЕНАДА УЗВИКНУО...
ЕВО ПЕКОСОВОГ УБИЦЕ!

ТИМ ЈЕ, ЗАПРЕПАШЋЕН, ЗАСТАО ЗА ТРЕНУТАК СА ШЕШИРОМ У РУЦИ...
ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ПУЦАО НА ПЕКОСА БИО ЈЕ ЋЕЛАВ!
ТА ОПТУЖБА ЈЕ БЕСМИСЛЕНА, КАУБОЈУ!

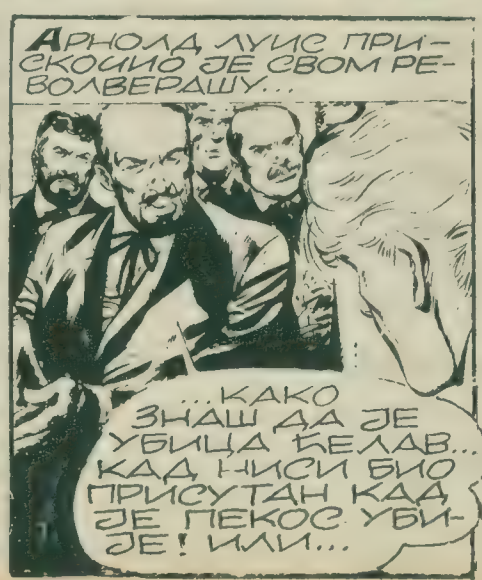
АРНОЛД ЛУИС ПРИСКОЧИО ЈЕ СВОМ РЕВОЛВЕРАШУ...
...КАКО ЗНАШ ДА ЈЕ УБИЦА ЋЕЛАВ... КАД НИСИ БИО ПРИСУТАН КАД ЈЕ ПЕКОС УБИЈЕ! ИЛИ...

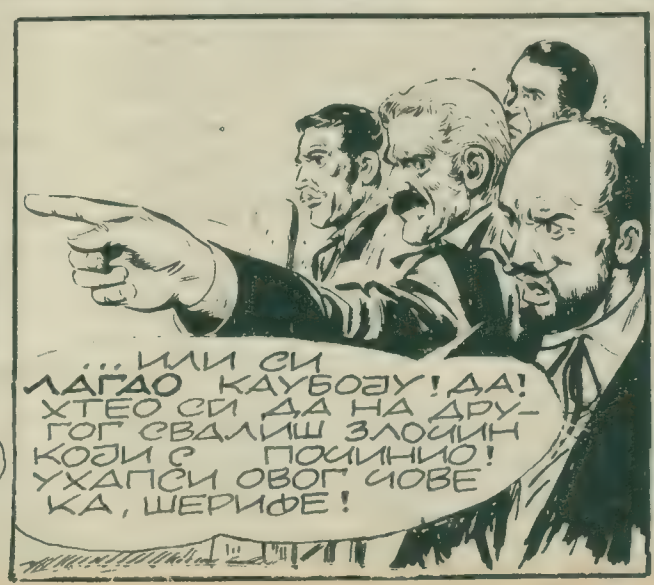
...ИЛИ СИ ЛАГАО КАУБОЈУ! ДА! ХТЕО СИ ДА НА ДРУГОГ СВАЛИШ ЗЛОЧИН КОЈИ С ПОЧИНИО! УХАПСИ ОВОГ ЧОВЕКА, ШЕРИФЕ!

ПОРЕД ТОГА, ТИМ БРУК НИЈЕ ИЗЛАЗИО ИЗ МОГ СТАНА ЈОШ ОД ЈУЧЕ!

ЛАЖЕТЕ, ЛУИСЕ! А ВАШЕ УЗБУЂЕЊЕ ДОКАЗ ЈЕ ДА СТЕ САУЧЕСНИК У ЗЛОЧИНУ! ПОСТОЈИ НЕКО КО ЋЕ ВАМ ТО И ДОКАЗАТИ!

УСТАНИ, ПЕКОСЕ! МАСКЕ СУ ПАЛЕ!

КРРАК

КРИЦИ ЗАПРЕПАШЋЕЊА. ПОКЛОПАЦ КОВЧЕГА СЕ ПОДИГАО И СТАРИ ШЕРИФ УСПРАВИО СЕ У СВОМ ГРОБУ...

ДА... ОВАЈ НЕВАЉАЛАЦ ЈЕ ПУЦАО НА МЕНЕ!

ЧУДО! ДОГОДИЛО СЕ ЧУДО!

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА КАО ДОКТОР ЗНАМ ДА ОД МНОГО ПИЋА ЧОВЕК ИМА ПРИВИЂЕЊА!

8A

АРНОЛД ЛУИС И ЊЕГОВА ДВА РЕВОЛВЕРАША ПОТЕГЛИ СУ ПИШТОЉЕ. ЉУДИ СУ ПОКУШАЛИ ДА СЕ САКРИЈУ ИЗА СПОМЕНИКА...

ЧУВАЈ СЕ ТЕДИ!

БЕНГ БЕНГ

ТЕДИ СЕ БАЦИО НА ЗЕМЉУ И ОТКОТРЉАО ДО ГРОБА У КОЈЕМ ЈЕ СТАЈАО ПЕКОС...

НЕСРЕЋА НАД НЕСРЕЋАМА! НИСМО СМЕЛИ ДА ОСТАВИМО ОРУЖЈЕ У ГРАДУ...

ОВА ТРИ ЗЛОЧИНЦА ПОШТО СУ РАСКРИНКАНА, НЕМАЈУ ШТА ДА ИЗГУБЕ... А ЈЕДИНИ СУ НАОРУЖАНИ!

ТРИ ЗЛОСИНЦА КРЕНУЛА СУ ПРЕМА ГРОБУ

ОВА ПРЕДСТАВА ТЕ СТАЈАТИ ЖИВОТА, КАУБОЈУ! ИЗ-ЛАЗИ!

КАКО ВИ НАРЕЂУЈЕТЕ, АРНОЛДЕ!

ТЕДИ СЕ ПОДИГАО С ВИНЧЕСТЕРКОМ У РУКАМА...

БЕНГ

БЕНГ

АРНОЛД ЛУИС СЕ ПОГНУО, АЛИ ПРЕКАСНО. ТЕДИ ЈЕ И ПО ТРЕЋИ ПУТ ОПАЛИО ИЗ СВОГ КАРАБИНА...

ИЗЛАЗИ ИЗ ТЕ РУПЕ, ПЕКОСЕ! ТО БАШ НИЈЕ ВЕСЕЛО МЕСТО...

КОМЕ КАЖЕШ! СРЕЋОМ, КОВЧЕГ СИ ЗАКУЦАО САМО С ДВА ЕКСЕРА...

ЛУИС ЈЕ ВЕЋ ПОМУЋЕНИХ ОЧИЈУ ГЛЕДАО КАКО СЕ ИЗ ГРОБА ДИЖЕ СТАРИ ШЕРИФ КОГА ЈЕ ОН ОСУДИО НА СМРТ...

ПОШАО ЈЕ ПРЕМА СВОМ РЕВОЛВЕРУ АЛИ ЈЕ ПОСРНУО И СРУЧИО СЕ У ГРОБ...

ЧУДАН ОБРТ, ЗАР НЕ? АРНОЛД ЛУИС БИЋЕ САХРАЊЕН У ГРОБУ КОЈИ ЈЕ МЕНИ ИСКОПАО!

КАД МЕ ЈЕ ТЕДИ НАШАО БИО САМ САМО ЛАКШЕ РАЊЕН ЈЕР ЈЕ ВЕТАР СКРЕНУО МЕТАК ТИМА БРУКА...
БЕНГ

...ПРЕ НО ШТО САМ СЕ ОНЕСВЕСТИО ИМАО САМ ЈОШ ВРЕМЕНА ДА ВИДИМ ДА ЈЕ УБИЦА ЋЕЛАВ... ЈЕР МУ ЈЕ ВЕТАР ОДНЕО ШЕШИР...

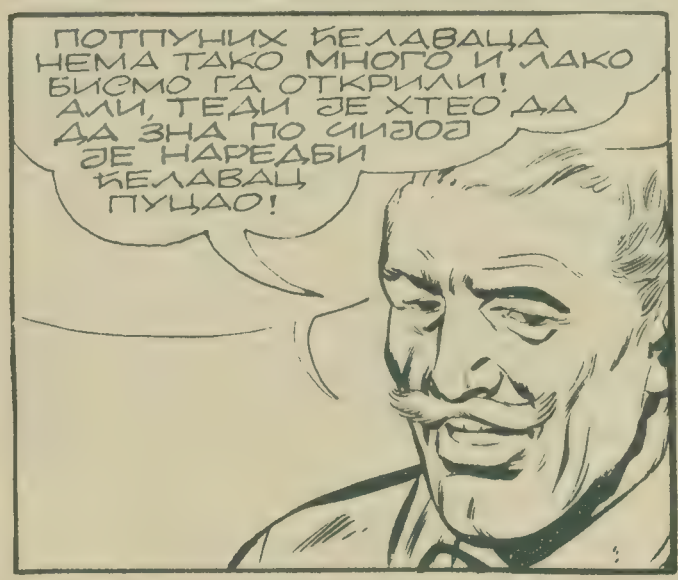
ПОТПУНИХ ЋЕЛАВАЦА НЕМА ТАКО МНОГО И ЛАКО БИСМО ГА ОТКРИЛИ! АЛИ, ТЕДИ ЈЕ ХТЕО ДА ДА ЗНА ПО ЧИЈОЈ ЈЕ НАРЕДБИ ЋЕЛАВАЦ ПУЦАО!

...ДОГОВОРИЛИ СМО ДА ОН ОБЈАВИ ДА САМ УБИЈЕН. ПРЕТПОСТАВИЛИ СМО ДА ЋЕ СЕ ЗЛОЧИНЦИ ТАДА ЛАКШЕ ОТКРИТИ. БРЗИНА КОЈОМ ЈЕ АРНОЛД ЛУИС НАТУРИО СВОГ ЧОВЕКА ВЕЋ НАМ ЈЕ БИЛА ПУТОКАЗ...

А ПОНАШАЊЕ НА ГРОБЉУ ПОТПУНО ГА ЈЕ ОТКРИЛО! ЛУИС ЈЕ ХТЕО ДА МЕ СЕ ОТРЕСЕ ДА БИ СЛОБОДНО МОГАО ДА ВРШЉА ПО ТОМБСТОНУ!
ШТА ЈЕ, ПЕКОСЕ?
ОПЕТ РЕУМАТИЗАМ?

РЕУМАТИЗАМ! ВОЛЕО БИХ ТЕБЕ ДА ВИДИМ САМО ЈЕДАН САТ У МРТВАЧКОМ САНДУКУ... С ВИНЧЕСТЕРКОМ КОЈА ЖУЉА РЕБРА!

ХА! ХА! САД МИ ЈЕ ЈАСНО ЗАШТО ME ЈЕ ТЕДИ ОТЕРАО ОД „МРТВАЦА"!
ПА ДА! ТИ БИ ОДМАХ ВИДЕО ДА ПЕКОС НИЈЕ МРТАВ И НЕ БИ МОГАО ДА ПРИКРИЈЕШ РАДОСТ...

У ПРАВУ СИ, ТЕДИ! АЛИ МЕ ЗАТО САД НЕЋЕ НИШТА ЗАДРЖАТИ ДА ПРОСЛАВИМ ПЕКОВО УСКРСНУЋЕ! ДАНАС СЕ САЛУН НЕЋЕ ПРАЗНИТИ...
НИКАД ВЕСЕЛИЈА ГОМИЛА НИЈЕ ПРАТИЛА ЈЕДНА МРТВАЧКА КОЛА...
крај

КЛОПКА ЗА ЗАПАТУ

АПРИЛ 1919. ВЕЋ 9 ГОДИНА МЕКСИКО ЈЕ У ПЛАМЕНУ РЕВОЛУЦИЈЕ. ДИКТАТОР ПОРФИРИО ДИЈАЗ ЈЕ СВРГНУТ, РЕВОЛУЦИЈА ЈЕ ПРОГУТАЛА СВОЈЕ НАЈБОЉЕ СИНОВЕ. **МАДЕРО** ЈЕ МРТАВ, **ПАНЧО ВИЈА** ПОТУЧЕН. У БОРБИ ЈЕ ЈОШ САМО СЕЉАЧКИ ГЕНЕРАЛ **ЕМИЛИЈАНО ЗАПАТА**. ВЛАДА **ВЕНУСТИЈАНА КАРАНСЕ** УЦЕНИЛА ЈЕ ЊЕГОВУ ГЛАВУ НА **100.000 ПЕЗОСА**.

ЈЕДНЕ АПРИЛСКЕ НОЋИ ЧОВЕК ПО ИМЕНУ **РАМОН ПЕРЕИРА** ЈАШЕ ДУЖ ГРАНИЦЕ ДРЖАВЕ МОРЕЛОС КОЈУ ДРЖЕ ЗАПАТИНЕ ТРУПЕ...

НИГДЕ ЖИВЕ ДУШЕ АЛИ РАМОН ПЕРЕИРА ЗНА ДА ГА ПОСМАТРАЈУ ХИЉАДЕ ОЧИЈУ.

ЗАПАТА! ЗАПАТА! ЈА САМ ПРИЈАТЕЉ! НЕ ПУЦАЈ!

ОДГОВАРА МУ САМО ОДЈЕК...

ЗАПАТА! ЈА САМ ПРИЈАТЕЉ! НЕ ПУЦАЈ!

ИЗНЕНАДА...

ДОБРО, ПРИЈАТЕЉУ... ЧУЛИ СМО ТЕ... РУКЕ УВИС... МАНОЈЛО, РАЗОРУЖАЈ ГА!

КО СИ И ШТА ОВДЕ ТРАЖИШ?

НОСИМ ВАЖНУ ПОРУКУ ГЕНЕРАЛУ ЗАПАТИ ОД КАПЕТАНА ХАУРТЕГИЈА...

ЛАЖЕШ, ПСЕТО! ТИ НИСИ МОГАО ДА ВИДИШ ХАУРТЕГИЈА...

ОХ, НЕ!

КАПЕТАН ЈЕ УХАПШЕН И НАЛАЗИ СЕ У ЗАТВОРУ У ПУЕБЛИ... АКО ГА ВЛАСТИ ВЕЋ НИСУ ПОПУБИЛЕ!

ИМАМ ПИСМО ПИСАНО ЊЕГОВОМ РУКОМ, ВАЖНУ ПОРУКУ ЗА ЗАПАТУ... МОЛИМ ВАС, АМИГОС, ВОДИТЕ МЕ ГЕНЕРАЛУ

НЕ! НИСУ ГА ПОПУБИЛИ! ВИДЕО САМ ГА ПРЕ ДВА ДАНА... ЧЕКАЈТЕ!

ШТА ВЕЛИШ, МАНОЈЛО?

ПА, МОЖДА ЈЕ И ИСТИНА... БОЉЕ ДА ГА ПУСТИМО ГЕНЕРАЛУ... АКО ЈЕ ШПИЈУН ЛАКО ЋЕМО ГА ЛИКВИДИРАТИ КАСНИЈЕ!

ХУАНИТО! АЛОНСО! ОДВЕДИТЕ ОВОГ ЧОВЕКА У ГЛАВНИ ШТАБ, ЖЕЛИ ГА ГЕНЕРАЛ ЗАПАТА!

ТРИ ЧАСА КАСНИЈЕ ДОНОСИЛАЦ ПОРУКЕ ДОВЕДЕН ЈЕ У ЕСТАНСИЈУ ДИ ТЛАКИЈТЕНАНГО ГДЕ СЕ НАЛАЗИО ЗАПАТИН ГЛАВНИ ШТАБ...

...ТУ СУ ГА ПРИМИЛИ ГЕНЕРАЛ, ЊЕГОВ БРАТ ЕУФЕМИО ПОРУЧНИК ФЕЛИСИЈАНО ПАЛАСИОС. ЗАПАТА ЈЕ У МРТВОЈ ТИШИНИ ПРОЧИТАО ПОРУКУ...

ФЕЛИСИЈАНО, ОВАЈ ЧОВЕК ЈЕ ЈАХАО ЧИТАВЕ НОЋИ. ОДВЕДИ ГА ДА СЕ ОДМОРИ АЛИ ОСТАВИ СТРАЖАРА ПРЕД ВРАТА СОБЕ...
ЗАР НЕМАТЕ ПОВЕРЕЊА У МЕНЕ, ГЕНЕРАЛЕ?

ЗАШТО БИХ ТИ ВЕРОВАО? БАР ЗАСАД...

ХОЋЕМО ЛИ, НАЈЗАД, ЧУТИ О ЧЕМУ СЕ РАДИ?
ДОЂИТЕ...ДАЋУ ВАМ КРЕВЕТ И НЕШТО ЗА ЈЕЉО...

ЗАБОГА, ЕМИЛИЈАНО! КАЖИ ВЕЋ ЈЕДНОМ ШТА ПИШЕ У ТОЈ ПОРУЦИ!
ПУКОВНИК МАРИЈА ГУАХАРДО ЖЕЛИ ДА ПРЕЂЕ НА НАШУ СТРАНУ СА СВОЈИХ 800 ЉУДИ!

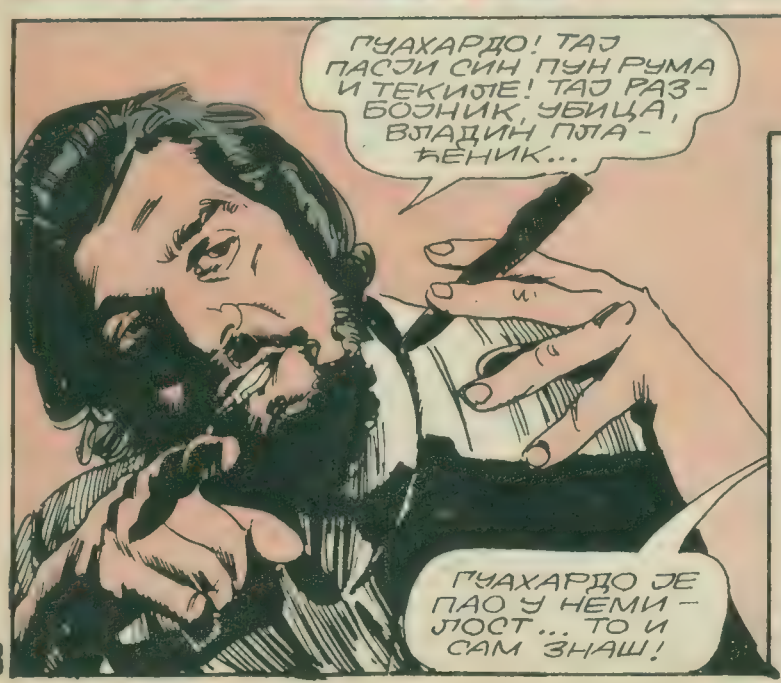
ГУАХАРДО! ТАЈ ПАСЈИ СИН ПУН РУМА И ТЕКИЈЕ! ТАЈ РАЗБОЈНИК, УБИЦА, ВЛАДИН ПЛАЋЕНИК...
ГУАХАРДО ЈЕ ПАО У НЕМИЛОСТ... ТО И САМ ЗНАШ!

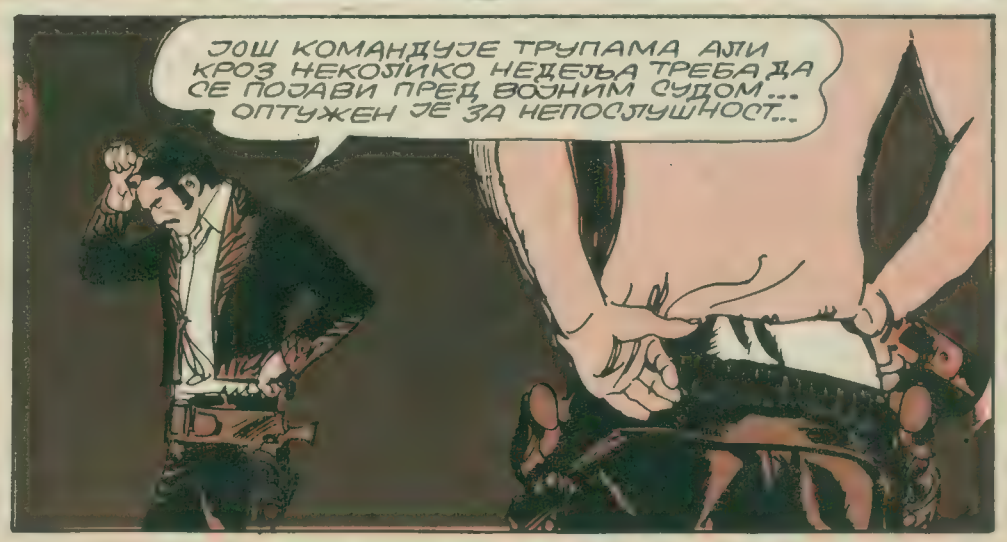
ЈОШ КОМАНДУЈЕ ТРУПАМА АЛИ КРОЗ НЕКОЛИКО НЕДЕЉА ТРЕБА ДА СЕ ПОЈАВИ ПРЕД ВОЈНИМ СУДОМ... ОПТУЖЕН ЈЕ ЗА НЕПОСЛУШНОСТ...

ОН ЈЕ КРИШОМ ПРИШАО КАПЕТАНУ ХАУРТЕГИЈУ У ЗАТВОРУ И РЕКАО МУ ДА ЈЕ СПРЕМАН ДА НАМ СЕ ПРИКЉУЧИ... КАПЕТАН ПИШЕ ДА МУ СЕ УЧИНИО ИСКРЕН...

И ТИ МУ ВЕРУЈЕШ?

НЕ ЗНАМ. АЛИ 800 ЉУДИ ВИШЕ БИЛО БИ НАМ ОД ВЕЛИКЕ КОРИСТИ...

АЛИ, ЕМИЛИЈАНО, ГУАХАРДО ЈЕ СУМАНУТА ПИЈАНИЦА! ЗАТО ГА И ЗОВУ ПРЕД СУД!

И ТИ СИ ПИЈАНИЦА, ЕУФЕМИЈО. УВЕК ТИ ЈЕ У РУКАМА БОЦА ТЕКИЛЕ...

КАКВЕ ТО ИМА ВЕЗЕ ДО ЂАВОЛА! ЈА САМО ГУЦНЕМ С ВРЕМЕНА НА ВРЕМЕ! ЈА САМ ТВОЈ БРАТ, ЕМИЛИЈАНО!

НИСАМ ЖЕЛЕО ДА ТЕ УВРЕДИМ. ДА ПОРУКА НИЈЕ ОД ХУАРТЕГИЈА НЕ БИХ ЈЕ НИ УЗИМАО У ОБЗИР...

ХУАРТЕГИЈУ ВЕРУЈЕМ А ОН ПИШЕ ДА ГУАХАРДОВИ ВОЈНИЦИ ОБОЖАВАЈУ СВОГ ПУКОВНИКА И ДА ЋЕ ГА СВУДА ПРАТИТИ. А ТО ЈЕ 800 ЉУДИ...

ТИ ВОЈНИЦИ НЕ МОГУ ПРЕКОНОЋ ПОСТАТИ РЕВОЛУЦИОНАРИ!

ДА, РЕВОЛУЦИЈА СЕ НОСИ У СРЦУ... ОСТАВИ МЕ САМОГ, ЕУФЕМИО. ХОЋУ ОЗБИЉНО ДА РАЗМИСЛИМ...

...ПРЕ НЕГО ШТО ДОНЕСЕМ ОДЛУКУ.

ТЕК ИДУЋЕГ ПОПОДНЕВА ДАО ЈЕ ЕМИЛИЈАНО ЗАПАТА ОДГОВОР РАМОНУ ПЕРБИРИ...

КОЈИ ОДМАХ НАПУШТА ТЕРИТОРИЈУ РЕВОЛУЦИОНАРА. НОЋ И ДАН ЈАХАЊА ДЕЛЕ ГА ОД МАТАМОРОЗА, ГРАДА У КОМЕ ЈЕ ГУАХАРДОВ ГАРНИЗОН.

СЛЕДЕЋЕ ВЕЧЕРИ РАМОН ПЕРЕИРА СТИЖЕ КОД ПУКОВНИКА ГУАХАРДА...

ПЕРЕИРА, НАЗАД! ЈЕСИ ЛИ ДОНЕО ОДГОВОР?

ДА, ПУКОВНИЧЕ... МОЖЕМО ЛИ ДА РАЗГОВАРАМО У ЧЕТИРИ ОКА?

..."У ТУЖНУ НОЋ ♪ ДОК БЛЕДИ МЕСЕЦ ♪ СЈА..."

„ПУКОВНИЧЕ ОПРОСТИТЕ, АЛИ У ВАС НЕМАМ ПОВЕРЕЊА. ТРАЖИМ ДОКАЗ. ВЈАДИНЕ ТРУПЕ ЗАУЗЕЈЕ СУ ХОНАКАТЕПЕК...

ОСВОЈИТЕ ГА ЗА НАС. ПОСЛЕ ТОГА ЋЕМО РАЗГОВАРАТИ. ЗАПАТА!"

ПУКОВНИК ГУАХАРДО ЉУТИТО ГУЖВА ПИСМО...

ЗНАО САМ ДА МИ НЕЋЕ ВЕРОВАТИ АЛИ НИСАМ ПРЕТПОСТАВЉАО ДА ЋЕ ТРАЖИТИ ТАКАВ ДОКАЗ!

ТО МАЛО КОМПЛИКУЈЕ СТВАР!

ИПАК НЕ ТОЛИКО! ХОНАКАТЕПЕК ЈЕ ЗАУЗЕО МОЈ НЕКАДАШЊИ ОФИЦИР МАЈОР БРАВО. ТРЕБА СЕ С'ЊИМ ДОГОВОРИТИ, ПЕРЕИРА...

ШТА ТО ЗНАЧИ ДОГОВОРИТИ? ДА ЛАЖНО НАПАДНЕМО ПОЛОЖАЈЕ? ДА ЛИ ЋЕ БРАВО' ПРИСТАТИ ДА ПОМЕРИ СВОЈЕ ТРУПЕ?

МОРА ДА ПРИСТАНЕ! ИЗБЕЋИ ЋУ СУЂЕЊЕ САМО АКО УБИЈЕМ ЗАПАТУ! ТО ЈЕ ЈЕДИНА ШАНСА КОЈУ МИ ДАЈЕ КАРАНСА!

ОНДА БРЗО ПОЗОВИТЕ МАЈОРА БРАВА!

ПУКОВНИК ГУАХАРДО ЈЕ ОДМАХ ТЕЛЕФОНИРАО МАЈОРУ БРАВО, КОМАНДАНТУ ГАРНИЗОНА У ХОНАКАТЕПЕКУ, И ИЗНЕО МУ СВОЈ ПЛАН...

ШТА КАЖЕТЕ НА ОВО? ВАМА ЋЕ ПРИПАСТИ 30.000 ПЕЗОСА!

ДА СИМУЛИРАМО НАПАД? НИЈЕ РЂАВА ИДЕЈА...

КОД МАЈОРА...

НЕЋЕ БИТИ ТЕШКО, МАЈОРЕ. САМО НЕКОЛИКО МРТВИХ... НАРЕДИЋЕТЕ ЗАТИМ ПОВЛАЧЕЊЕ А ПОСЛЕ ЋЕТЕ СЕ ВРАТИТИ.

ДОБРО, ПУКОВНИЧЕ, УБЕДИЛИ СТЕ МЕ.

ЈУРИШ! НАПРЕД! ВИВА ЗАПАТА!

ДВЕ НОЋИ КАСНИЈЕ, УЗ УЗВИКЕ ВИВА ЗАПАТА* ВОЈНИЦИ ПУКОВНИКА ГУАХАРДА ИЗНЕНАДА НАПАДАЈУ ХОНАКАТЕПЕК. КОНЦИ ПРЕВАРЕ СВЕ ВИШЕ СЕ ШИРЕ...

*ЖИВЕО ЗАПАТА

УПРКОС ДОГОВОРУ ИЗМЕЂУ ПУКОВНИКА ГУАХАРДА И МАЈОРА БРАВА, МНОГИ ВОЈНИЦИ СУ ИЗГИНУЛИ. ПУЦАЛО СЕ ВИШЕ ОД ЈЕДНОГ ЧАСА...

СВЕ ДОК МАЈОР БРАВО НИЈЕ ДАО ЗНАК ЗА ПОВЛАЧЕЊЕ.

НИКО И НЕ САЊА ДА ЈЕ БОРБУ ИЗБЛИЗА ПРАТИО ЕУФЕМИО ЗАПАТА...

ХМ... ГУАХАРДО, ЗНАЧИ, НИЈЕ ЛАГАО... ОСВОЈИО ЈЕ ХОНАКАТЕПЕК! ИДЕМ ДА ЈАВИМ ЕМИЛИЈАНУ!

ХОНАКАТЕПЕЧКИ ГАРНИЗОН БРЗО НАПУШТА ПОЛОЖАЈЕ И ПОВЛАЧИ СЕ НА ОБЛИЖЊА БРДА...

УСПЕЛИ СМО! ЈОШ ДА МЕ НЕ МУЧИ ОВАЈ ЧИР БИО БИХ ВЕОМА ЗАДОВОЉАН. САД ЈЕ НА ТЕБЕ РЕД, ПЕРЕИРА!

РЕЦИТЕ МИ ШТА ДА УЧИНИМ...

ИДИ КОД ЗАПАТЕ И РЕЦИ МУ ДА ЖЕЛИМ ШТО ПРЕ ДА ГА ВИДИМ. ГДЕ ХОЋЕ И КАКО ХОЋЕ. БУДИ УБЕДЉИВ...

ТАЈНА СЛУЖБА ОБАВЕСТИЛА ЈЕ ПРЕДСЕДНИКА КАРАНСУ ДА ГУАХАРДОВ ПЛАН ФУНКЦИОНИШЕ. АЛИ, И ЗАПАТА ИМА СВОЈЕ ШПИЈУНЕ. ЈЕДАН ОД ЊИХ САЗНАО ЈЕ ЗА ПРЕВАРУ И ХИТНО ОБАВЕСТИО НАЈМАЊЕ СУМЊИВУ ЗАПАТИНУ ВЕЗУ...

...ЕЛЕН ПОНТИПИРАНИ, ФРАНЦУСКУ ДОПИСНИЦУ ИЗ МЕКСИКА...

ГОСПОДЕ! ПАТО ЈЕ КЛОПКА! МОРАМ БРЗО КОД ЕМИЛИЈАНА!

ТРЕБА ОДМАХ ДА КРЕНЕТЕ! ВОЗ ПОЛАЗИ КРОЗ ЈЕДАН ЧАС...

ЛЕПА ЗАПАТИНА ШПИЈУНКА УХВАТИЛА ЈЕ ВОЗ ЗА КУАУТЛУ...

ОД КУАТЛЕ ДО ЗАПАТИНОГ ШТАБА ТРЕБА МИ БАР ДВА ДА НА ЈАХАЊА... ТО МОЖЕ ДА БУДЕ ПРЕКАСНО...

ЗАПАТА ЈЕ У МЕЂУВРЕМЕНУ ПОСЛАО ГУАХАРДУ ПОРУКУ.

Честитам, пуковниче. Помињем да вам верујем али хоћу пре свега да вам погледам у очи. Дођите сутра у Тепалтсингo. Треба остати у Хонакатепеку. Доведите само 30 људи. Исто ћу учинити и ја.

Запата

ХОЋЕ ДА МЕ ПОГЛЕДА У ОЧИ... ШТА ЛИ ТО ИМА ДА ЗНАЧИ?

ПА, АКО МУ СЕ ВАШЕ ОЧИ НЕ ДОПАДНУ, НЕЋЕ ПРИСТАТИ ДА ВАС ПРИМИ!

А ТАКО! ЈА ЋУ СЕ ВЕЋ ПОТРУДИТИ ДА МУ СЕ ДОПАДНЕМ. А САД ДА СЕ СПРЕМИМ!

СЛЕДЕЋЕГ ДАНА У ТЕПАЛТСИНГУ...

ДОЛАЗЕ!

КАЖИТЕ ГУАХАРДУ ДА ИЗИЂЕ НАПРЕД САМ. ЗАТИМ ДОЂИТЕ ЗА НАМА. МИ ЋЕМО СЕ ПОВУЋИ ДОК ЕМИЛИЈАНО С ЊИМ РАЗГОВАРА!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО МИНУТА НА ТРГУ СЕ ПОЈАВИО ГУАХАРДО...

ОН ПОРЕД СВОГ КОЊА ВОДИ И ЈЕДНОГ ДИВНОГ ОСЕДЛАНОГ ЗЕЛЕНКА...

ДОБРОДОШЛИ, ПУКОВНИЧЕ!

ПОЗДРАВЉАМ ВАС, МОЈ ГЕНЕРАЛЕ!

А ОВАЈ КОЊ... ГДЕ СТЕ ГА НАШЛИ?

У ПЛАНИНАМА МОРЕЛОС, ГЕНЕРАЛЕ. ПОКЛАЊАМ ВАМ ГА У ЗНАК ПРИЈАТЕЉСТВА.

ИСТИ ЈЕ КАО МОЈ РЕЈАМПАГО КОЈИ ЈЕ СТРАДАО У ЈЕДНОЈ БИЦИ ПРЕ ДВЕ ГОДИНЕ!

ЗНАМ ЗАТО ВАМ ГА ДАЈЕМ. ВИДЕО САМ РЕЈАМПАГА, БИО ЈЕ ИСТИ КАО ОВАЈ КОЊ.

ЛАКИ СКОК И ЗАПАТА ЈЕ СЕДЕО...

ИСТИ РЕЈАМПАГО... ХВАЛА, АНИГО, НИСТЕ МОГЛИ ДА МИ НАПРАВИТЕ ЛЕПШИ ПОКЛОН!

МАЛО КАСНИЈЕ ВОЂЕ РЕВОЛУЦИЈЕ И ГУАХАРДО СЕЛИ СУ ЗА СТО...

ДОБРО, ПРИЈАТЕЉИ. ДА ПРЕЗАЛОГАЈИМО ПА ОНДА ДА РАЗГОВАРАМО!

НА ЖАЛОСТ, НЕ МОГУ ДА ВАМ ПРАВИМ ДРУШТВО. ВЕЋ ВИШЕ ДАНА СЕ НЕ ОСЕЋАМ ДОБРО.

СТОМАК? ИЗЛЕЧИЋУ ВАС ЗА ПЕТ МИНУТА!

КАКО, ГЕНЕРАЛЕ?

ЗАПАТА ЈЕ УШАО У КАФАНУ И БРЗО СЕ ВРАТИО...

ЕВО, ПУКОВНИЧЕ, ПОПИЈТЕ ОВЕ ЛЕКОВИТЕ ТРАВЕ. МАЈКА МЕ ЈЕ УЧИЛА ДА ИХ СПРАВЉАМ.

У ПУКОВНИКОВИМ ОЧИМА БЛЕСНУЛА ЈЕ СУМЊА...

НЕ БОЈТЕ СЕ ПУКОВНИЧЕ, НИЈЕ ОТРОВ. НЕМАМ РАЗЛОГА ДА ВАС ОТРУЈЕМ. ТАКВИМ ПОСЛОВИМА СЕ НИКАДА НИСАМ БАВИО!

ЗАПАТА ЈЕ ПРИНЕО ЧИНИЈУ УСТИМА И ПОПИО ВЕЛИКИ ГУТЉАЈ...

САД СТЕ СЕ УВЕРИЛИ! ПОПИЈТЕ ОВО И ОДМАХ ЋЕ ВАМ БИТИ БОЉЕ!

У ТОМ ТРЕНУТКУ ГУАХАРДО ЈЕ ОСЕТИО ДА ЈЕ ЗАДОБИО ЗАПАТИНО ПОВЕРЕЊЕ. УПРАВО СУ СЕ ДОГОВАРАЛИ О ДЕТАЉИМА ПЛАНА КАД ЈЕ ОДЈЕДНОМ...

...ЈЕДАН ГУАХАРДОВ ВОЈНИК ДОЈАХАО У ПУНОМ ГАЛОПУ.

ПУКОВНИЧЕ, ПУКОВНИЧЕ!

ШТА СЕ ДЕСИЛО?

ДВЕ ВЛАДИНЕ ПАТРОЛЕ, ГЕНЕРАЛЕ. ЈЕДНА ИДЕ ПРЕМА ПИЈЕДРА ЕНСИМАДИ А ДРУГА ПРЕМА ПАСТРАНУ...

ДА ИХ УХВАТИМО! ТРЕБА НАМ ЊИХОВО ОРУЖЈЕ. ПОДЕЛИМО СЕ!

ВИ С ВАШИМ ЉУДИМА ИДИТЕ НА ПАСТРАНО А ЈА ЋУ СА ОВОЈИМА ПРЕМА ЕНСИМАДИ...

БОЉЕ ДА ПОЂЕМ У ЕСТЕНСИЈУ ДИ ЋИНАМЕКА...

ТАМО ЋЕ МИ ПРИЋИ ЉУДИ КОЈЕ СМО ОСТАВИЛИ У ХОНАКАТЕПЕКУ.

ДОБРО И СРЕЋНО! САСТАНАК УВЕЧЕ!

У МЕЂУВРЕМЕНУ ЈЕ ЕЛЕН ПОНТИПИРАНИ СТИГЛА У ЗАПАТИН ЛОГОР...

ЗНАМ САМО ТОЛИКО ДА ЈЕ ГУАХАРДО ОПРЕМИО КЛОПКУ ЕМИЛИЈАНУ!

ПРОКЉЕТ-СВО! ТРЕБА ГА СТИЋИ. ПОВЕРОВАЛИ СМО ОНОЈ ЗМИЈИ!

МЛАДА ФРАНЦУСКА НОВИНАРКА И ЗАПАТИН ПОРУЧНИК ФЕЛИСИЈАНО ПАЛАСИОС ПОЖУРИЛИ СУ У ТЕПАЛТСИНГО...

ЗАПАТА ЈЕ УШАО У ТРАГ ВЛАДИНОЈ ПАТРОЛИ...

ЕНО ИХ... ГЛЕДАЈУ РЕКУ...

НЕ МОЖЕМО ДА ИХ СТИГНЕМО, ВЕЋ СУ СУВИШЕ ДАЛЕКО! НИЈЕ БАШ ВЕЛИКА ШТЕТА ЈЕР ИХ ЈЕ САМО ТРОЈИЦА...

ХАЈДЕМО ГУАХАРДО НАС ЧЕКА У ЕСТЕНСИЈИ МОЖДА ЈЕ ОН БИО СРЕЋНИЈЕ РУКЕ!

ЕЛЕН И ФЕЛИСИЈАНО СТИГЛИ СУ У ТЕПАЛТОИНГО...

ВЕЋ СУ ОТИШЛИ... ГУАХАРДО ИХ ЧЕКА У ЕСТЕНСИЈУ...

ЗАПАТА ЈЕ ПРЕВАРЕН! БРЗО, ИЛИ ГА НЕЋЕМО ЗАТЕЋИ ЖИВОГ!

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ ЗАПАТА СТИЖЕ У ЕСТЕНСИЈУ. ГУАХАРДО ЈЕ ВЕЋ ТАМО...

ДОЛАЗЕ... ДА ЛИ ЈЕ СВЕ СПРЕМНО?

СВЕ ЈЕ У РЕДУ! ЈЕДВА ЧЕКАМ ДА СЕ ОВО ЗАВРШИ!

ЈЕСТЕ ЛИ ИХ УХВАТИЛИ, ПРИЈАТЕЉУ?

СЕДМОРИЦУ! УЂИТЕ, ГЕНЕРАЛЕ!

ИМАЛИ СТЕ ВИШЕ СРЕЋЕ ОД НАС... ВИДЕЛИ СМО ТРОЈИЦУ АЛИ...

УМЕСТО ДА ОДГОВОРИ ГУАХАРДО ЈЕ ПОДИГАО РУКУ КАО ДА НЕКОМ ДАЈЕ ЗНАК...

... И ОДЈЕДНОМ СУ СЕ НА КРОВОВИМА И ПРОЗОРИМА ПОЈАВИЛИ ВОЈНИЦИ...

БЕС ЈЕ СИНУО У ЗАПАТИНИМ ОЧИМА. СУВИШЕ КАСНО ЈЕ ОТКРИО ПРЕВАРУ...

ПРОКЛЕТ ДА СИ ГУАХАР... ОООХ!!!

СТОТИНЕ ХИТАЦА СРУЧИЛО СЕ НА РЕВОЛУЦИОНАРЕ. ТО ЈЕ КРАЈ ЕМИЛИЈАНА ЗАПАТЕ.

ОДЈЕК ПУЦАЊА ДОПРО ЈЕ ДО ЕЛЕН И ФЕЛИСИЈАНА КОЈИ СУ ВЕЋ БИЛИ БЛИЗУ ЕСТЕНСИЈЕ...

ПРЕКАСНО... СВРШЕНО ЈЕ! САМО ПРЕВАРА МОГЛА ЈЕ ДА ГА ПОБЕДИ...

ЈЕДИНО СЕ ЗАПАТИН КОЊ СПАСАО ПОКОЉА И ПОБЕГАО У ПЛАНИНЕ...

ЛЕГЕНДА КАЖЕ ДА И ДАНАС ЈЕЗДИ ПЛАНИНАМА МЕКСИКА КАО СИМБОЛ СЛОБОДЕ.

КРАЈ

МАНДРАК И КАКТУСОВА БАНДА

КОЈИ ЈЕ ОД ОВЕ ДВОЈИЦЕ ИЗБАЦИО НАШЕ МОМКЕ ?
О... ОВАЈ ВЕЛИКИ!
ДА ЛИ БИСТЕ БИЛИ ЉУБАЗНИ И УДАЉИЛИ СЕ? ВОЛИМО ДА ЈЕДЕМО НА МИРУ!

ДА СЕ УДАЉИМО? ЧОВЕЧЕ, ТА ЈА ЋУ ДА ТИ САТЕРАМ ГЛАВУ МЕЂУ РАМЕНА!
КАКВЕ КРУПНЕ РЕЧИ! КАКО ДА РУЧАМО КАД НАМ СМЕТАТЕ ?
МАНДРАК ЈЕ НАЧИНИО СВОЈ ПОЗНАТИ ПОКРЕТ КОЈИ ХИПНОТИШЕ...

КАО ДА МИ ЈЕ НЕКИ КОМАРАЦ ПРОЗУЈАО ИСПРЕД ЛИЦА!
ЈА ГА НИСАМ ВИДЕО!

НЕШТО МЕ ЈЕ ПЕЦНУЛО! ДА НЕМА ОВДЕ МУВА?
!
НЕ... ЈА НИШТА НЕ ОСЕЋАМ!

ШТА ЈЕ ОВО? ОНИ... ОНИ ТО НИСУ ЧАК НИ ОСЕТИЛИ! ПРОБУШИ ИМ КОЖУ, ЉУК!
ЧИНИ МИ СЕ ДА САМ НЕШТО ОСЕТИО, ЛОТАРЕ!

МОРА ДА ОВДЕ ИПАК ИМА ГАМАДИ! АЛ' МЕНИ ТО НЕ СМЕТА!
!!
!!
НИ МЕНИ!

МА ПУЦАЈ!
СИГУРАН САМ ДА ОВДЕ ИМА КОМАРАЦА, ЛОТАРЕ! НЕШТО САМ ОСЕТИО!
ШТА ЈЕ ОВО? ПА ТО ЈЕ НЕМОГУЋЕ!
ЈА СТВАРНО НИШТА НЕ ОСЕЋАМ!

МАНДРАК ЈЕ ХИПНОТИСАО ЧЛАНОВЕ КАКТУСОВЕ БАНДЕ И ОНИ СУ МИСЛИЛИ ДА ПУЦАЈУ...
МИ... НАПУНИЛИ СМО ИХ ОЛОВОМ...
...А ОНИ ТО НИСУ ЧАК НИ ПРИМЕТИЛИ!

АЛИ ОВДЕ ЈЕ ГУЖВА И ЛАРМА! ХАЈДЕМО ГОРЕ... ТАМО ЈЕ МИРНИЈЕ!

ОДЛИЧАН РУЧАК, ЛОТАРЕ! ХОЋЕШ ЛИ ЈОШ?
НЕ! НАЈЕО САМ СЕ!
А? ШТА?

ОНДА ДА СЕ СПУСТИМО!
ОХ!

ТО СУ, ЗНАЧИ, ЧЛАНОВИ КАКТУСОВЕ БАНДЕ! КАКВА СРАМОТА... ДА ТАКО ТЕРОРИШУ ЈЕДАН ГРАД! ХАЈДЕ, ЛОТАРЕ, ДА НАЂЕМО И ОСТАТАК ТИХ НЕВАЉАЛАЦА!

ЧЛАНОВИ КАКТУСОВЕ БАНДЕ НИСУ НИ СЛУТИЛИ ШТА ИХ ЧЕКА...

ПОКВАРИ ИМ НЕШТО НА КОЛИМА ДА НЕ БИ МОГЛИ ДА ПОБЕГНУ! ЗА ТО ВРЕМЕ ЈА ЋУ ПОТРАЖИТИ ШЕРИФА!

ХЕЈ! ШТА ТО РАДИТЕ С НАШИМ АУТОМОБИЛОМ?

ЈЕС Л' ТИ ЛУД, ЧОВЕЧЕ? ПА ЈА ЋУ ТЕ ОДУВАТИ К'О ПЕРЦЕ!

НЕКА ТО ВЕТАР УЧИНИ!

ВРБОВА

МАНДРАК ЈЕ НАЧИНИО СВОЈ ХИПНОТИЧКИ ПОКРЕТ...

И... КАО ДА СЕ ПРЕТВОРИО У...

ГДЕ ЈЕ ТАЈ... ОХ... БИЉКА КОТРЉАНКА!

ГЛЕ КАКО СЕ ЗАХУКТАЛА ОВА КОТРЉАНКА! ЧУДНО... НЕМА НИ ДАШКА ВЕТРА!

ШЕРИФ

НЕМА НИ КОТРЉАНКЕ, МОМАК! БИ Л' МИ СЕ СКЛОНИО С ПУТА... ЗАКРЧИО СИ ЧИТАВА ВРАТА!

НИКОМЕ НИЈЕ ДОЗВОЉЕНО ДА УЂЕ! ЈЕ Л' СИ СЕ ТИ ТО САКРИО...

УОСТАЛОМ И НЕ МОРАШ ДА СЕ СКЛОНИШ! МОГУ ЈА И ОВАКО!

МАНДРАК ЈЕ ПОТПУНО ЗБУНИО ГАНГСТЕРА КОЈИ ЈЕ ЧУВАО ПРИСТУП У ШЕРИФОВУ КАНЦЕЛАРИЈУ...

НЕ МОРАШ СЕ ТРУДИТИ ДА МИ ОТКЉУЧАВАШ ЋЕЛИЈУ! МОГУ ЈА ДА УЂЕМ!

?

ИПАК, ЗА СВАКИ СЛУЧАЈ УЗЕЋУ ТИ КЉУЧЕВЕ И ПУЦАЉКУ!

МАНДРАК ЈЕ ОТКЉУЧАО ЋЕЛИЈУ И ОСЛОБОДИО ШЕРИФА...

ОВДЕ НИСУ ЧИСТА ПОСЛА! БОЉЕ ДА ПОБЕГНЕМ!

?

ГАЗДА... ОНАЈ У ЦИЛИНДРУ... ТОЛИКО СЕ СМАЊИО ДА МИ ЈЕ ПРОШАО ИЗМЕЂУ НОГУ И...

ТО ЈЕ ТАЈ ИСТИ О КОМЕ САМ ТИ ПРИЧАО, ЦИМЕ!

НАПУНИЛИ СМО ГА ОЛОВОМ А ОН... НИШТА! НИЈЕ ЧАК НИ ПРИМЕТИО!

А ОНДА... ПРЕТВОРИО СЕ У КОТРЉАНКУ И ОТКОТРЉАО СЕ!

РЕК'О САМ ВАМ, МОМЦИ, ДА НЕ ПИЈЕТЕ ДОК СМО НА ПОСЛУ! ГДЕ ЈЕ ТАЈ С ЦИЛИНДРОМ? ЈА ЋУ МУ ПОКАЗАТИ... А ОНДА ЋЕМО ЗАПАЛИТИ ГРАД!

3

ПУСТИТЕ МЕ... ДА СЕ ЈА ОБРАЧУНАМ С ТИМ БАНДИТИМА!

ЧЕКАЈТЕ, ШЕРИФЕ! МИ ЖЕЛИМО ДА ИЗБЕГНЕМО КРВОПРОЛИЋЕ... АКО СЕ ТО МОЖЕ! ВИ СЕ СА СВОЈИМ ЉУДИМА ПОПНИТЕ НА КРОВОВЕ И ЧЕКАЈТЕ!

ШТА ДА ЧЕКАМО!

ВИДЕЋЕТЕ!

ТО ЈЕ ОН, ВЕЛИКИ ЦИМЕ! ЧОВЕК С ЦИЛИНДРОМ... ТАЈ ШТО ПРАВИ ТРИКОВЕ...

ИДИОТЕ! ПУСТИО СИ ГА У ШЕРИФОВУ КАНЦЕЛАРИЈУ... И ЈОШ МУ ДАО КЉУЧЕВЕ! ПЛАТИЋЕШ ТО... АЛ' ТЕК КАД СЕ С ЊИМ ОБРАЧУНАМ

ХЕЈ, ТИ ГОСПОДИЧИЋУ! ИМАШ ЛИ ХРАБРОСТИ ДА СЕ СА МНОМ ОГЛЕДАШ?

ТИ СИ ВЕЛИКИ ЦИМ? ТАЈ ШТО ЈЕ ОПЉАЧКАО БАНКУ И...

МАНДРАК ЈЕ ПОДИГАО РУКЕ...

ВРАТИ СВЕ ШТО СИ УЗЕО И...

ДА ВРАТИМ? ШАЛИШ ЛИ СЕ ТИ ТО, КИЦОШУ... А?

МАНДРАКОВ РЕВОЛВЕР КАО ДА ЈЕ ПОЧЕО ДА РАСТЕ...

...И РАСТЕ!

!!!

...И ПРЕДАЈ СЕ!

STORE

СВИ СЕ ПРЕДАЈТЕ! ЦЕЛА БАНДА! НАРЕДИ ИМ ДА СЕ ПРЕДАЈУ, ВЕЛИКИ ЦИМЕ!

ОВАЈ... ПРЕДАЈТЕ СЕ!

ОВО ЈЕ ПОТПУНО ЛУДО!

БЕЖИМО ОДАВДЕ!

БРЗО!

ДОБРО САМ ИМ УДЕСИО МОТОР!

ХАЈДЕ, КРЕЋИ!

КАКО? НЕЋЕ ДА КРЕНУ!

ЛОТАР СЕ ПОБРИНУО ЗА КОЛА

ЧУЈТЕ МЕ... ГОВОРИ ВАМ ШЕРИФ! РУКЕ УВИС... ДРЖИМО ВАС ПОКРИВЕНЕ... НИКО НЕ МОЖЕ УМАЋИ!

ГРАД ВАМ ДУГУЈЕ ОГРОМНУ ЗАХВАЛНОСТ, СТРАНЧЕ! СПАСЛИ СТЕ НАС... АЛИ НЕ РАЗУМЕМ КАКО СТЕ ТО ПОСТИГЛИ?

ТО ЈЕ МАЛО ТЕШКО ОБЈАСНИТИ...

ЗАНИМЉИВО ЈЕ БИЛО У ОВОМ ГРАДИЋУ!

ДА... АЛИ МАЛО НАПОРНО! И КАФУ НИСМО ПОПИЛИ! ПОКУШАЋЕМО У ПРВОМ ГРАДУ НА КОЈИ НАИЂЕМО... ВАЉДА ЋЕ ТАМО БИТИ МИРНИЈЕ!

НАПУШТАТЕ ВРБОВУ ОКУКУ ДОЂИТЕ НАМ ОПЕТ

ЗА ДАНАС ЈЕ ДОСТА УЗБУЂЕЊА!

КРАЈ

ПОПАЈ
BY BUD SAGENDORF

УХ! НЕ МОГУ САМ! ТРЕБА НЕКО ДА МИ ПОМОГНЕ!

ТАТА!
КИКО!
БАКИЦЕ!
?
?
?

КАД ЈЕ МЕНИ НЕКО ПОТРЕБАН... НИГДЕ НИ ЖИВЕ ДУШЕ!
!

БИ Л'ТИ МОГАО ДА МИ НЕШТО УЧИНИШ... АЛ' ДА НЕ ЗАБРЉАШ ПО СВОМ СТАРОМ ОБИЧАЈУ?
КАКВО ПИТАЊЕ, ПОПАЈУ'!

ВИДИШ! ТРЕБА ДА ЗАЛИЈЕМ ОВО ДРВО... АЛ' СЛАВИНА МИ ЈЕ ДАЛЕКО! ТЕБЕ БИХ ЗАМОЛИО ДА ДРЖИШ ЦРЕВО!

ЧВРСТО ГА ДРЖИ! АКО ГА ИСПУСТИШ... ЗАБОРАВИ — КЕШ НА ЊЕГА!
ЕВО! ЧВРСТО ГА ДРЖИМ!

САД ПУШТАМ ВОДУ! РЕЦИ МИ КАД БУДЕ ДОСТА!

ВОДА ТЕЧЕ ВЕК ПОЛА САТА! ВЕК БИ СЕ СТАДО СЛОНОВА НАПИЛО... А НЕ ЈЕДНО МЛАДО ДРВО!

ДА ПОГЛЕДАМ ШТА РАДИ ОНАЈ ЗЕВЗЕК!

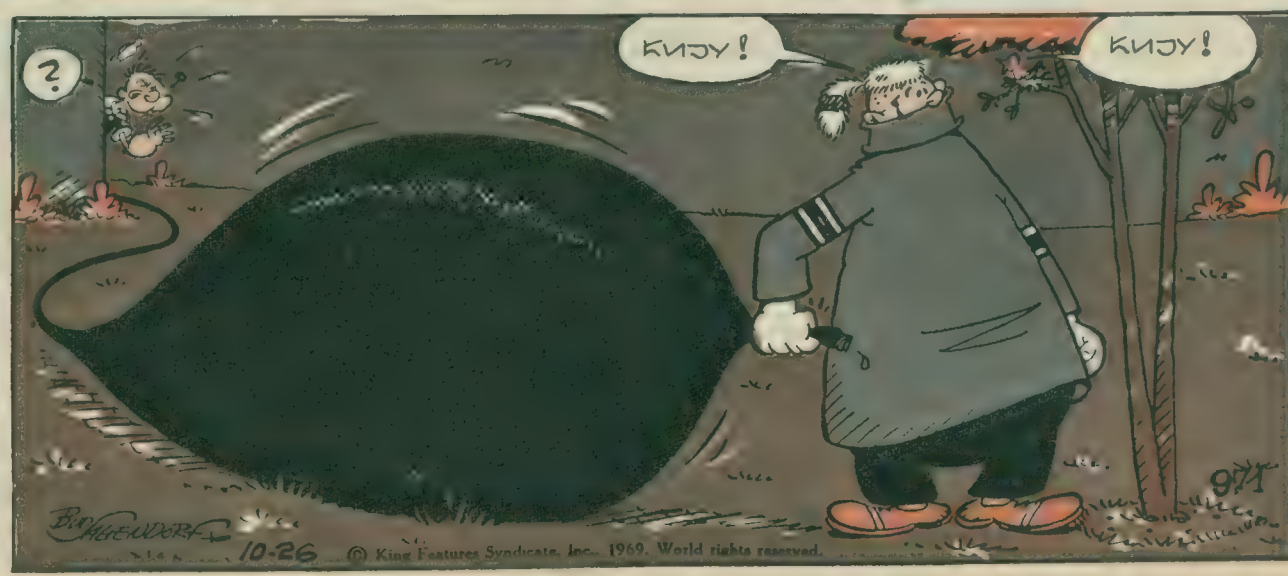
?
КИЈУ!
КИЈУ!
10-26
© King Features Syndicate, Inc., 1969. World rights reserved.

НУЛА X

ЗАРОБЉЕНИЦИ МОЗГОВА

У идућем наставку: У ТУЂЕМ БРОДУ!

РАЗБИГРИБА

ДУРБИНИ БЛИЗАНЦИ

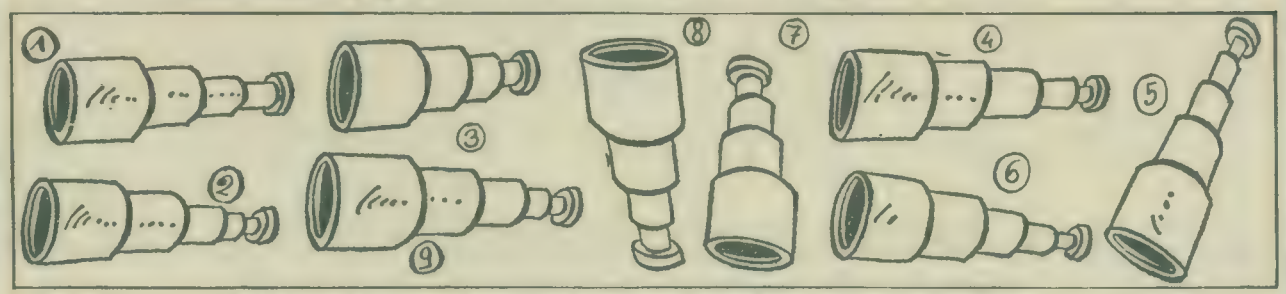

Која су два од ових девет дурбина „близанци"? Решење на страни 55.

МАЛО ГЕОГРАФИЈЕ

Да ли знате које су ово две државе? На први поглед вероватно не јер су овде приказане у неуобичајеном положају. Зато цртеж обрћите у свим правцима док не откријете којих су то земаља обриси. Да вам мало помогнемо: то су две европске државе. Решење на страни 55.

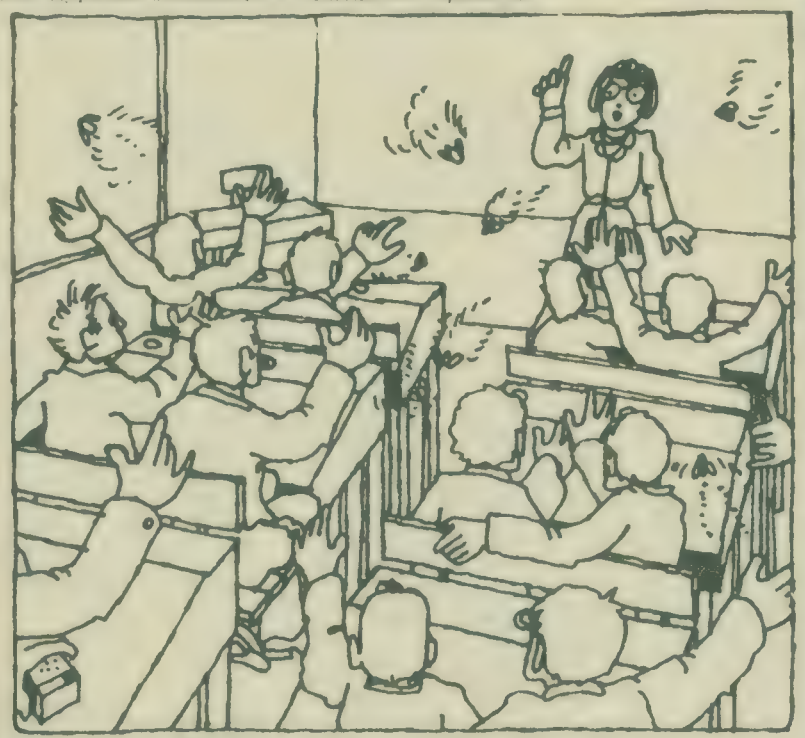

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ!

— Цео разред је кажњен!... За време одмора остаће у учионици! — Зашто се учитељица толико наљутила? Неко од ученика је за време часа историје пустио двадесетак скакаваца. Кад је затражила име кривца, нико од ученика није хтео да буде „издајица". Зато ви будите детектив и покушајте да на основу неких детаља пронађете кривца. Решење на страни 55.

ОПАСНОСТ!!!

Ловца на лептирове појурила је једна животиња коју он ни у сну не би желео да види. Повежите све тачке у бројевима од 1 до 63 и видећете од чега се чикица тако грдно препао. Решење на страни 55.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● први дневни лист штампан на хартији од пластичне материје појавио се пре извесног времена у италијанском граду Павији. Пробни број „Павијског дневника" штампан је на осам страница и илустрован фотографијама у боји. Стручњаци кажу да је с техничке

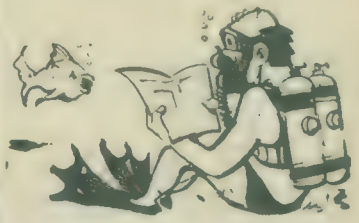

стране лист изванредно успео: слова су јасна, добро се разазнају на потпуно белој основи а боје на фотографијама су живе и верне. Лист има и ту предност што је отпоран на воду, не може да се поцепа а може да се савија као марамица.

● творац чувене „Статуе слободе", која се налази на улазу у њујоршку луку, је француски вајар Фредерик Огист Бартолди (1834—1904), а про-

рачуне за металну конструкцију дао је Гистав Ајфел, градитељ чувене Ајфелове куле у Паризу.

● јапанска компанија Тошиба пустила је у продају најмању телевизијску камеру у боји на свету. Камера је теш-

ка свега око 4,5 килограма што је велики успех кад се зна да обична камера тежи просечно око 20 килограма.

● француски конструктори не давно су с успехом испробали у Средоземљу нови тип оверкрафта, назван навиплан. То је полу-брод, полу-авион, креће се на ваздушним јастуцима неколико сантиметара изнад воде, а исто тако може да се спусти и на чврсто тло. Максимална брзина коју постиже је 100 километара на час, а може да прими 90 путника.

Дан Barry

ФЛАШ ГОРДОН

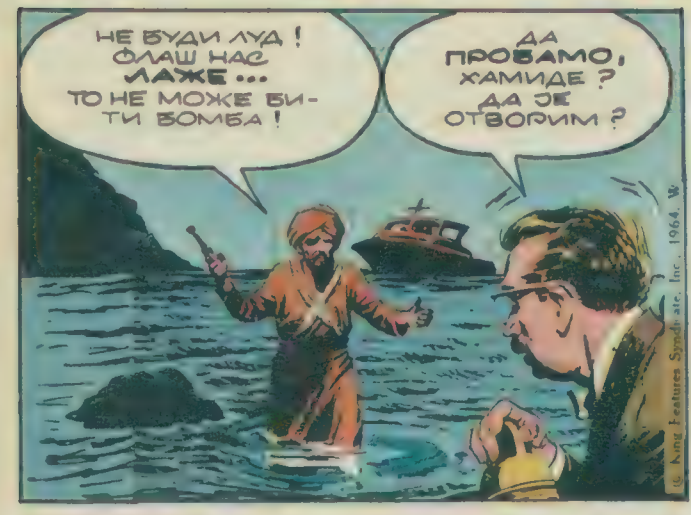

У следећем броју: ХАМИД ЈЕ ДОЛИЈАО

ВЕЛИКИ СТРАХ

НЕСИГУРНИ АВИОН

Хонорар 50 н. д.

Мој ратни, 423. јуришни авијацијски пук у коме сам за време рата био командир ескадриле, налазио се на аеродрому Љубљана. Југославија је тих дана била ослобођена, па је и наш пук прешао на мирнодопски живот. Док смо једног дана после летења, окупљени око стајанке наших авиона, пребирали по ратним успоменама, позвао ме је командант пука мајор Блажо Ковачевић, сада генерал авијације у пензији.

— Треба да извршиш један задатак — рече ми он. Затим се нагну над карту, показујући рејоне окружене црвеном оловком. — Овде на простору јужно од Дравограда налазе се још неке усташке и четничке снаге, које су одсечене при повлачењу према Аустрији. Твој задатак је да изнад тог простора бациш летке, којима се позивају на предају. Задатак изврши одмах авионом „Сајман". Са собом поведи још једног пилота.

Чим сам изашао из штаба, срео сам комесара 2. ескадриле капетана Бранка Куна, сада пуковника авијације, и понудио му да полети са мном. Одмах је пристао.

Авион „Сајман" био је школски двокрилац, мале брзине (до 140 км на час), италијанске производње, без наоружања, а заробили смо га на аеродрому Плесо после ослобођења Загреба и оспособили за летење. О њему нисмо много знали, али нас неколико пилота већ је летело на овом авиону.

Убацили смо 30—40 кг летака и наш „Сајман" је сад парао ваздух и носио нас према циљу. Осматрајући из ваздуха предео није се могло ништа приметити. Зелено пространство прикривало је усташе и четнике.

И баш када је Бранко почео да „дели" први пакетић летака, десило се нешто неочекивано, нешто што нисмо могли предвидети. Мотор је почео да прекида, „кашље" и најзад престао да ради.

Не сећам се да сам икад у животу био толико уплашен. Овог пута имао сам и разлога, не само због мотора. Бранко и ја чак ни пиштоље нисмо понели са собом, а ни падобране јер је авион био оптерећен лецима. То је практично значило да нам нема спаса. Ако живи стигнемо до земље, боље рећи до шуме, онда нам мучење од усташа и четника не гине.

Ручице за управљање биле су мокре од мојих знојавих руку. Авион је полако прелазио у обрушавање. Шума се приближавала. Ипак нисам губио наду. Покушао сам да оживим мотор вукући ручицу гаса. Вероватно због повећаних обртаја елисе, при обрушавању, изнад саме шуме, мотор је неочекивано почео да даје знаке живота. Почео је најпре испрекидано а затим све равномерније да ради. Полако сам и ја долазио к себи.

— Избаци што пре све пакетиће! — викнуо сам Бранку. Направио сам заокрет према аеродрому и попео се, за сваки случај, на што већу висину. То нас је спасло, јер нам је испред Камника мотор опет престао да ради. Поновило се исто мучење и само захваљујући крајњим напорима успели смо да слетимо на аеродром.

Размишљајући о ономе што се десило обузео ме неки стид, не толико што задатак није био извршен, већ што сам се уплашио. На моје тражење командант пука ми је одобрио да задатак сутрадан извршим авионом „Рода".

Лука Попов
пуковник — пилот
Сплит

ОДЈЕДНОМ, САНДУК СЕ ПОЧЕО ОТВАРАТИ...

МРТВАЧКИ САНДУК

Хонорар 50 н. д.

Једног летњег дана 1968. године пошао сам с друговима у корпару да се играмо жмурке. Кад смо се пребројали, испало је да ја жмурим. Успео сам да „запљунем" брата Салиха и друга Јосипа. Почео сам да тражим трећег Нецада. Дуго сам га тражио, али узалуд. Најзад сам се уз лестве попео на таван. На тавану сам угледао мртвачки сандук. Један радник је погинуо у саобраћајној несрећи. Предузеће му је купило мртвачки сандук, али био је мали за тог човека и тако је остао на тавану.

Одједном, сандук се почео отварати. Кожа ми се најежила, а коса накострешила. Потрчао сам ка отвору тавана. Висина је била око 6 метара. Без размишљања скочио сам доле. Притрчали су ми брат и Јосип. Сав сам се био изгребао. Кад је чуо вику, Нецад је сишао са тавана. Било му је криво што ме је тако јако уплашио. Њих тројица су ме однели до болнице где ме је лекар превио.

Фикрет Хаткић, ученик
Ош. „Младост"
ЈНА 66. Теслић

МОТОР НАШЕГ АВИОНА ПРЕСТАО ЈЕ ДА РАДИ. ЧАК И ДА СТИГНЕМО ЖИВИ ДО ЗЕМЉЕ НЕ ГИНЕ НАМ МУЧЕЊЕ ЈЕР СУ СЕ У ШУМИ КРИЛИ ОСТАЦИ ЧЕТНИКА И УСТАША

УПАД НЕПОЗНАТИХ

Хонорар 60 н. д.

ПОД ЈАКИМ УДАРЦИМА НЕЗНАНАЦА РАЈБЕР НА ВРАТИМА ЈЕ ПОПУСТИО

Једног зимског поподнева мама и тата изашли су у трговину, а ја сам остала у кући са својим млађим братом. Пре него што су отишли упозорили су нас као и обично да закључамо врата и не излазимо напоље. Али, брат и ја нисмо смели да закључавамо врата јер смо се плашили да их после нећемо умети да отворимо ако буде требало. Зато смо узели столицу и ја сам се као старија попела на њу и затворила врата „рајбером".

Напољу се смрачило. Наједном су тишину пореметили тешки кораци. Неки бучни људи пели су се према нашем спрату. Били смо изненађени и већ помало уплашени, па смо тихо изишли у предсобље да ослушнемо према ком стану иду ти људи. Наједном су по нашим вратима почели да падају тешки ударци праћени псовкама. Обузео нас је ужасан страх. Нисмо знали шта да урадимо, па смо побегли у кухињу. Ја сам се брзо сакрила под сто, а брат иако млађи, био је храбрији и стао је иза врата.

Под јаким ударцима незнанаца „рајбер" је попустио и врата нашег стана су се отворила. Угледала сам два непозната човека. Један се упутио у кухињу а други у ВЦ. Пошто се угодно сместио за кухињски сто, незнанац је приметио мога брата иза врата и упитао га како се зове. Њих двојица су се упустила у разговор а ја сам нешто охрабрена извирила испод стола.

Испоставило се да ова двојица траже наше комшије које су становале испод нас, један спрат ниже.

Пошто смо испратили двојицу пијанаца из стана, ја сам два пута окренула кључ у брави не размишљајући више о томе како ћу их откључати.

Од тада никад не заборавим да закључам врата.

Ајша Бећировић, ученица
ул. 670 згр. 33/6 „Аеродром"
Скопље.

ЧИЈИ ЈЕ ТО КОСТУР?

Хонорар 60 н. д.

Једног лепог дана пре три године отишао сам са оцем код тетке у село Бишево, недалеко од града у којем живим. У селу има доста стоке коју чобани морају да терају сваког дана далеко од села у једну шуму. Недалеко од те шуме постојала је велика јама-пећина о којој су по селу кружиле језиве приче. Јама се налазила усред камењара обраслог густим шибљем.

Као и сваког дана, отерали смо стоку у шуму. Замолио сам Зорана и Авдију да ме одведу до тајанствене пећине. Брзо смо стигли тамо. Јама је била мрачна и дубока. Мотали смо се неко време око ње кад се, не знам ни сам зашто, реших да се спустим доле. Другови су ме одвраћали од те намере, али ја сам био упоран.

Завезали су ми конопац око појаса и ја сам почео да се спуштам. Јама је на дну била проширена и личила је на огромну пећину. Са зидова је капала вода. Око мене се чуло шуштање слепих мишева. Било ме је страх. Капао ми је зној са чела. Са собом сам понео батеријску лампу, али њени зраци нису могли ублажити мој страх.

Пошао сам мало по пећини кад поред једне стене угледах костур! Покушао сам да викнем, али речи нису излазиле из уста. Стајао сам као скамењен од страха. Лампа ми је испала из руку.

Тек после неколико минута дошао сам к себи и повикао. Другови су ме извукли и тада сам се онесвестио.

Кад сам дошао себи, лежао сам у кревету код теткине куће. Прве речи које сам изговорио биле су:

„Костур"!

Чији је костур у пећини, нисам успео да сазнам.

Бесим Муковић
Ул. револуције 10
Тутин

ПОРЕД ЈЕДНЕ СТЕНЕ УГЛЕДАХ КОСТУР. ПОКУШАО САМ ДА ВИКНЕМ...

— БАЛАВИЦЕ НЕВАСПИТАНА, УЧЕ ЛИ ТЕ ТОМЕ У ШКОЛИ? — ВИКАО ЈЕ ПОП ВУКУЋИ МЕ ЗА УВО

ПОП БАКСУЗ

Хонорар 50 н. д.

Код куће је било досадно, па смо се моја најбоља другарица Љиљана и ја решиле да идемо на плажу.

На улици готово да није било никога осим два попа, која су нам ишла у сусрет.

Љиљана ме је изненада доста снажно гурнула и рекла:

— Предајем ти попа баксуза!

Како сам ја тврдоглава а помало и сујеверна, гурнула сам Љиљану и повикала:

— Предајем и ја теби оног другог попа баксуза!

На сву моју невољу ове речи су чула два недужна попа. Намрштили су се и пошли према мени. Остала сам запањена, укочена, нисам се могла помаћи. Видела сам само два попа у црном како ми се приближавају.

Један од њих ме је ухватио за уво. Нешто је говорио а ја сам само разабрала речи :

— Балавице неваспитана, уче ли те томе у школи?

— Извините... проговорих некако.

Његова рука испусти моје уво и ја видех како црни огртач измиче испред мојих очију. Остала сам још дуго као укопана.

Гордана Марјановић
ученица VII разреда IV Осн, шк. Титово Ужице

ЏОНИ ХАЗАРД

Френк Робин

ИДУЋЕ СЕДМИЦЕ: **МАСКЕ НАПАДАЈУ!**

Тврдоглави робијаш

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

ПОСЛЕ ОСАМДЕСЕТ И ТРИ ГОДИНЕ ПРОВЕДЕНЕ НА РОБИЈИ НАЈЗАД ЈЕ СТИГЛО ПОМИЛОВАЊЕ ЗА МУРОНА. АЛИ, ОН ГА ЈЕ ОДБИО.

Године 1684. Жана Батисту Мурона осудио је један француски суд, због разних кривичних дела паљевине, на казну „сто година и један дан присилног рада на галијама ратне флоте“.

У оно доба та казна била је предвиђена за тешке преступнике и сви су знали да је гора од смртне. Робијаши на галијама доживљавали су паклене муке. Гладни и жедни, везани ланцима за клупе у мрачном потпалубљу, веслали су непрекидно и дању и ноћу. Ниједан осуђеник није успео да издржи целу казну, убрзо би умирали од исцрпљености.

Смрт је за њих представљала спас од тешких мука.

ПРЕСТРОГА КАЗНА

Кад је као седамнаестогодишњи младић ступио на издржавање казне и Мурона је чекала иста судбина. Тела његових другова сапатника свакодневно су бацана у море са галије, а упражњена места заузимали су нови робијаши. Мурон се, међутим, убрзо навикао на живот у мрачној просторији за веслање. Под крвавим траговима које су остављали бичеви надгледника његови мишићи као да су се окаменили. Штедео је снагу колико је могао, грабио сваки тренутак за одмор и сан.

И тако, године су пролазиле а Мурон је седео за истим веслом. Чинило се да је срастао на дрвену клупу која се угнула под њим и добила облике његовог тела.

Тако је Жан Батист Мурон у гвозденим оковима који су му стезали зглобове руку и ногу провео равних четрдесет и шест година!

Једнога дана изненада је дошло олакшање. Француска флота увела је бродове на једра. Галије су одбачене и сад су усидрене у лукама чекале да само понекад притекну у помоћ. А пуњене су новим затвореницима јер за њих није више било места у затворима. За Жана Батисту, међутим, наступили су црни дани. Док је радио, било му је лакше. Сада су му се године вукле споро, као на леђима пужа. Његова галија била је укотвљена у тулонској луци и изгледало је да ће му тело ту иструнути.

ПОПРАВИЋУ СВОЈЕ ГРЕШКЕ!

Мурон је остарио, коса му је побелела као у овце, али његова снага није била сломљена. Сваке године урезивао је плеханом кашиком мали знак на својој клупи. Једнога дана, баш кад је бројао зарезе, наишао је официр који је вршио инспекцију „пливајућег затвора“. С подсмехом у гласу упитао је Мурона:

— Шта мислиш да радиш кад ти истекне казна?

— Покушаћу да поправим своје грешке — одговори му мирно Мурон.

Официр је престао да се смешка и сад је замишљено посматрао старог човека. За тим га потапша по рамену и рече:

— Видећу шта могу за тебе да учиним.

У Мурону се родила нада да ће још једном осетити топле сунчеве зраке и угледати светлост дана.

Дуго је чекао на помиловање. Време је све спорије пролазило. Нови чувари и нови робијаши заузимали су место старих. Кад је једнога дана пребројао зарезе на клупи, било их је осамдесет и три. Значи, навршио је равно сто година. Још седамнаест и његовој казни је крај.

ПОСЛЕДЊИ ДАНИ РОБИЈЕ

О стогодишњем робијашу на старој галији почеле су да круже разноразне приче у тулонској луци. Тако су стигле и до команданта града који је о томе обавестио краља Француске Луја XV. Без оклевања краљ је објавио да се сужњу Мурону укида казна.

Али, тада се десило оно чему се нико није надао: Мурон је одбио помиловање. Био је престрого кажњен за грешке почињене у младости. Слободу је чекао раније, дуго, и био преварен — зато је сада гордо одбио краљеву милост. Чврсто је одлучио да постигне оно што још никад нико није: да одробија сто година и један дан!

Муронова тврдоглавост изазвала је најпре чуђење а затим подругивање, али он је остао при своме. Најзад су га власти препустиле судбини, сматрајући да ће га смрт и овако и онако однети данас или сутра... Муронов случај убрзо је пао у заборав.

ЧУДО ОД ЧОВЕКА

Године су погрбиле Муронова леђа. Изгубио је у тежини, а његови мишићи снагу. Хладноћа се увукла у његове кости. Када је вечни сумрак готово потпуно уништио његов вид, освануо је дан — последњи на робији, час слободе. Надживео је своје сапатнике, па и своје мучитеље.

Тулонска лука личила је на мравињак. Људи су дошли да виде сто седамнаестогодишњег робијаша по изласку на слободу. Док је Мурон између два чувара силазио са галије, лице му је изгледало као камена маска, а готово слепе очи нису могле да поднесу светлост толико жељеног сунца.

Људски гласови су умукли... То више није био човек него сенка, безлична сенка са неког другог света. Гомила се размакла да начини Мурону пролаз. Изнемогли старац корачао је тетурајући се. Постигао је свој циљ, али га је живот изневерио.

Опет је Мурон брзо пао у заборав. Живео је још седам година у бедној собици у поткровљу и хранио се отпацима из једне морнарске крчме. Једне изузетно хладне зиме нису га видели данима. Суседи су се забринули, а кад су ушли у његову собу нашли су га мртвог. Око тврдих уста као да је лебдео осмех среће. Најзад је дозволио да га смрт победи у сто двадесет четвртој години живота.

Све до пре двадесетак година Мурон је сматран за најстаријег човека о чијим годинама постоји писмен доказ. У Тулону још и данас постоји кућа у којој је умро Мурон, и она се показује странцима као нарочита знаменитост.

И. З.

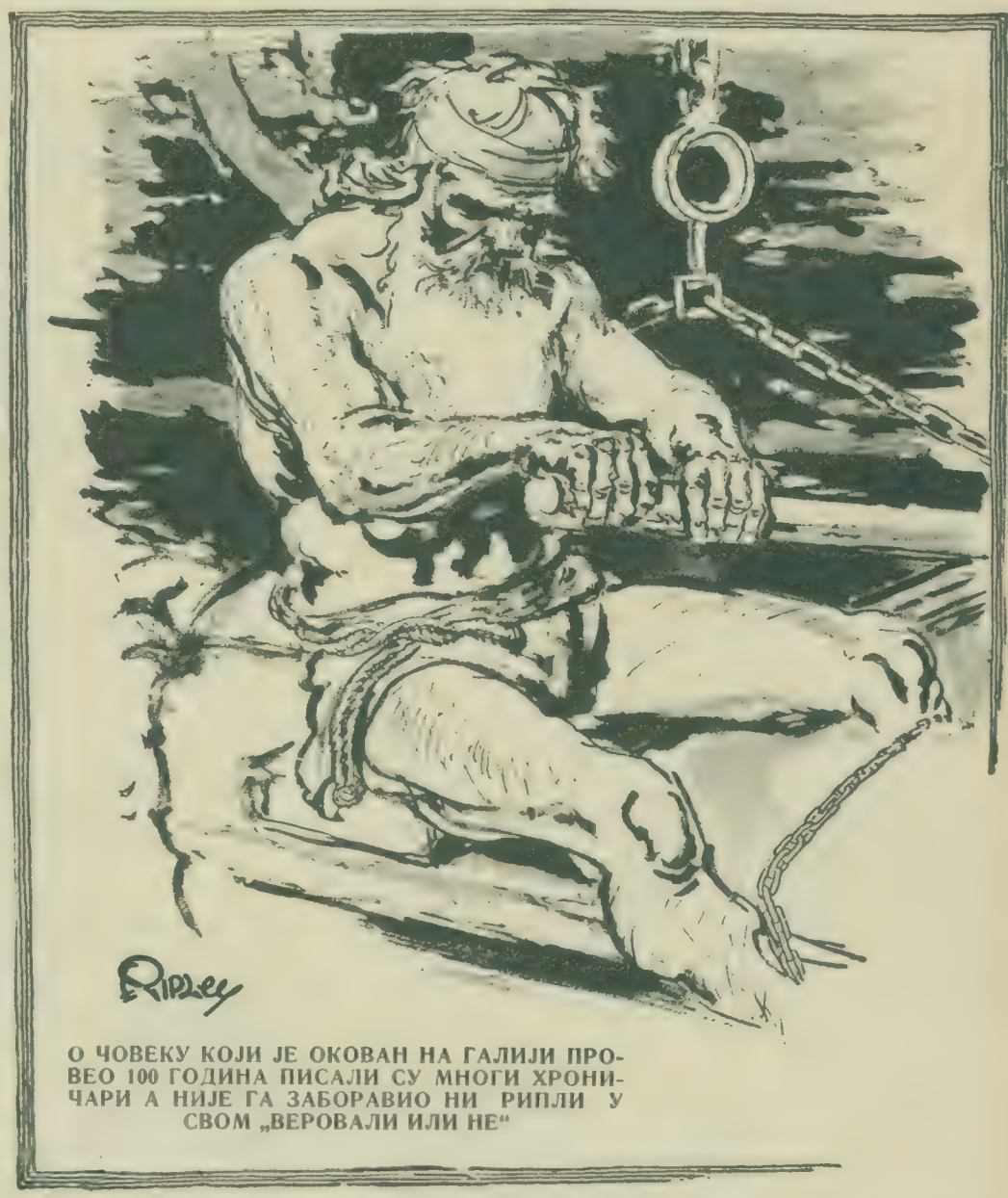

О ЧОВЕКУ КОЈИ ЈЕ ОКОВАН НА ГАЛИЈИ ПРОВЕО 100 ГОДИНА ПИСАЛИ СУ МНОГИ ХРОНИЧАРИ А НИЈЕ ГА ЗАБОРАВИО НИ РИПЛИ У СВОМ „ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ“

познајете ли егзотичне

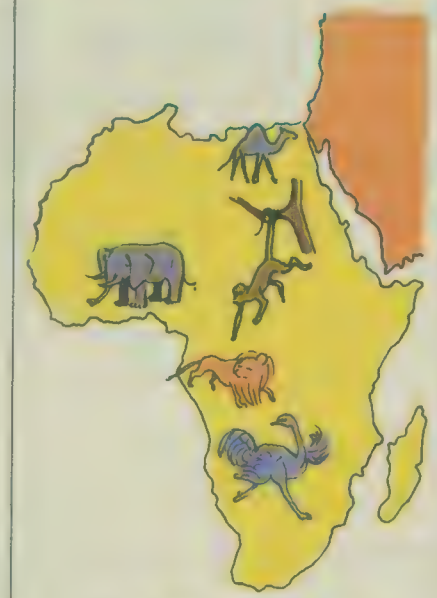

АФРИКА

АФРИЧКИ КЕДАР Расте самоникло у северној Африци, нарочито на планини Атлас. То је витак четинар лиснате крошње, висок до 40 метара. Гране се, растући скоро од тла, сужавају према врху у облику купе. Дрво му је смоласто, меко, лако за обрађивање. Из њега се добија кедрово уље којим су стари народи балсамовали мртве и премазивали књиге да би дуже трајале.

РАВЕНАЛА Декоративно дрво облика велике лепезе које расте самоникло на острву Мадагаскару. Стабло, високо до 10 метара, формира се од чврстих одрвенелих остатака опалих листова. Равенала на језику становника Мадагаскара значи **путниково дрво** јер се верује да њени листови у корену луче свежу воду за пиће. У ствари, равенала не живи у сушним областима а листови у удубљењима задржавају кишницу.

РАФИЈА Танка палма, висока од 5 до 10 метара, на чијем врху расте двадесетак листова дугачких око 2 метра. Од тих листова добија се влакно које се данас толико користи у примењеној уметности и занатству за разне украсе, простирке, шешире, котарице. Ова биљка даје пиће познато као вино од рафије, укусан плод, дрво за грађу, восак који се употребљава у индустрији. Расте на Мадагаскару.

КАФРАНСКА ЈАБУКА Ово дрво расте у јужној Африци а порекло води из Натала и са Рта добре наде. Име је добило по плоду који личи на јабуку али је величине шљиве. Домороци га једу у свежем стању јер је сладак и мирисан. Кафранска јабука се већ дуже време сади плански пошто од плода може фабрички да се прави укусна мармелада. Гране имају оштро дугачко трње.

БИЉКЕ ДАЛЕКИХ КРАЈЕВА

САПОТИЛ ДРВО

Веома је разгранато, с бујном крошњом, висине 15 м. Дрво му је тврдо и древни народ Маје употребљавао га је за изградњу кућа. Од млечног сока који лучи стабло добија се најважнији састојак за прављење **жвакаће гуме.** Ово се постиже тако што се кора засече и при дну сваке вразде стави суд за скупљање. Дрво после тога више година не даје сок.

ЈУЖНА АМЕРИКА

МАНИОКА

Пореклом је из Бразила али је распрострањена и у Африци, Азији, Индокини, Мадагаскару и свим тропским крајевима. То је грмасто дрво висине од 1 до 3 м које цвета лети и даје семенаст плод из кога се добија уље за медицинске сврхе. Најдрагоценији део биљке је корен, тежак до 10 кг, богат скробом. Овај корен од кога се прави брашно **тапиока** служи као храна милионима домородаца.

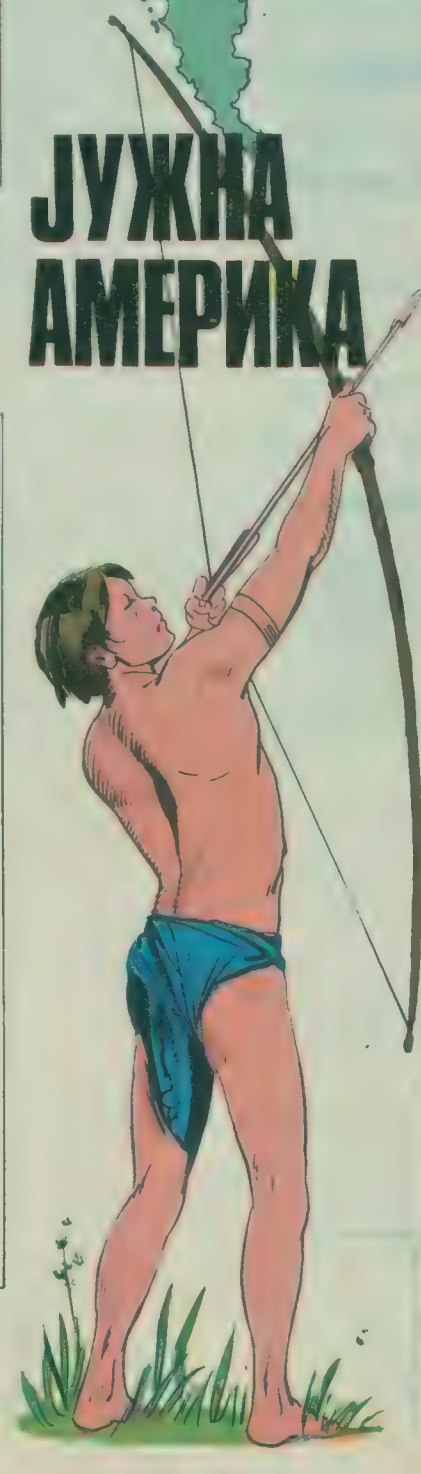

БРАЗИЛСКИ ОРАХ

Зимзелено раскошно дрво високо и до 40 м. Расте само у амазонској области Бразила а у Европи не може да се одржи ни у стакленим баштама. Његов лопгасти плод пречника петнаестак сантиметара садржи семенке по укусу и величини сличне бадему. Поред тога што се извозе и служе као важна храна домороцима, од њих се добија уље за јело и подмазивање.

КАУЧУКОВАЦ

Све до краја прошлог века једини извор за добијање гуме биле су биљке међу којима се нарочито истиче каучуково дрво. Пореклом је из Бразила али је у XIX веку пренесено у Азију где постоје велике плантаже. Његово стабло лучи млечни сок који се у одређено годишње доба скупља у малим судовима пошто му се кора претходно засече. Индијанци су за њега знали још пре Колумба.

ДЕМАСКИРАНИ!!!

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА »КО ЈЕ ПОД МАСКОМ«?

Да наши читаоци воле маскенбале показао је и број приспелих дописница с купонима — 6.462 — које су послали учесници наградног конкурса „Ко је под маском?“ објављеног у броју 966 од 3. јула ове године. Међу њима 5.736 читалаца је својим тачним одговорима стекло право да учествује у извлачењу награда на срећу.

За оне читаоце који овог пута нису знали тачно да одговоре дајемо решење конкурса: Особа обележена словом А и особа обележена бројем 3 су једна иста (имају исте чарапе); Б и 5 (иста кошуља); В и 4 (труба); Г и 6 (марама око врата и марама која вири из кофера); Д и 8 (иста кравата око врата чији један крај вири из путне торбе); Ђ и 10 (исте чарапе); Е и 2 (исте нараменице); Ж и 1 (шешир и одговарајућа кутија за шешир); З и 7 (часовник на руци); И и 9 (наочаре).

I НАГРАДУ — КОНЦЕРТНУ ГИТАРУ добиле су МИЛИЦА и СВЕТЛАНА ЛЕНАСИ, Невесињска 11/VII, Београд;

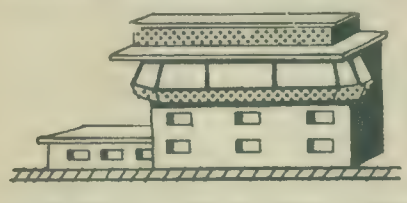

II НАГРАДУ — СКЛАПАЛИЦУ, СКРЕТНИЧАРЕВУ КУЋИЦУ добио је ЈАДРАНКО ДРАГИЋ, Иве Лоле Рибара 3 Бијељина;

10 КЊИГА „БАЈКИ“ добили су: 1. БОРИС ЂУРОВИЋ, Вука Мићуновића 54а Никшић; 2. ВРАНИМИР ШОЈАТ, Немањина 5, Земун; 3. ДРАГАН РАДОНИЋ, Слободана Перића бр. 24, Нови Вечеј, Банат; 4. МИРЈАНА СИМИЋ, Отона Жупанчича 22/48, Нови Београд; 5. ДОБРИЛА МИХАИЛОВИЋ, Бориса Кидрича 4/15, Железник; 6. ВЕРИЦА ЈАКОВЉЕВИЋ, Београдски пут 57, Ваљево; 7. НОВИЦА ЗЛАТАНОВИЋ, Х. Вељкова 97, Пирот; 8. СОЊА НИЛЕВИЋ, Београдска 77, Титоград; 9. СНЕЖАНА МИЛОЈЕВИЋ, Ивана Горана Ковачића 7, Ниш; 10. ВИДОСАВА МАРКОВИЋ, Дубљанска 7, Београд.

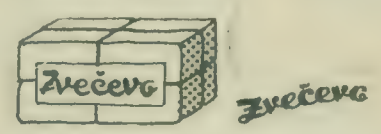

10 СЛАТКИХ ПАКЕТА ПОКЛОН „ЗВЕЧЕВА“ из СЛАВОНСКЕ ПОЖЕГЕ добили су: 1. ЈОЖЕФ КОВАЧ, II нова 7, Суботица; 2. ПАША ЂЕЧЕВИЋ, Омера Абдовића 10, Титоград; 3. АЛЕКСАНДАР ПУРКАР, Ж. Зрењанина 101а Панчево; 4. ДИЈАНА ПОЛОВИЋ, Ивана Вујошевића 10а/14, Титоград; 5. МИЛОШ ЂОКОВИЋ, Нова Колонија 39, Звечан 6. БУЦА СТОЈАНОВИЋ, Драг. Радосављевића 41, Прокупље; 7. МАРИНА СТАНКОВИЋ, Боже Козомарића 6, Крагујевац; 8. ВЕСЕЛИ СТЕФАНОВИЋ, 11 октомври бр. 392/3, Куманово; 9. ЉИЉАНА ЧЕПЕРКОВИЋ, Скопљанска 5а, Врњачка Бања; 10. СНЕЖАНА СИНАДИНОВИЋ, Првомајска 8, насеље Ртањ код Бољевца — Тимочког.

*** ХУМОР ***

— Ово није мој пиштољ: мој је био празан!

— Јесам ли ти забранила да вежбаш џудо с теткицом!

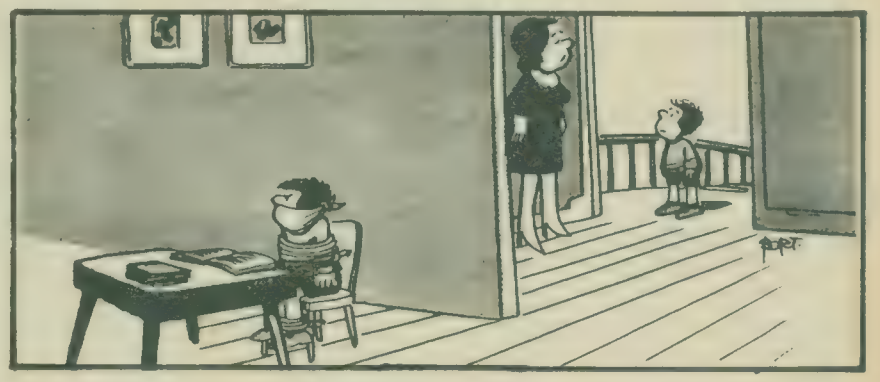

— Паја каже да му је веома жао али да неће да изиђе јер има да учи.

— Њихови шутеви су снажни али непрецизни.

— У праву си, боја је још свежа!

— Иване!

— С оваквом исхраном могле би да носе јаја од чоколаде!

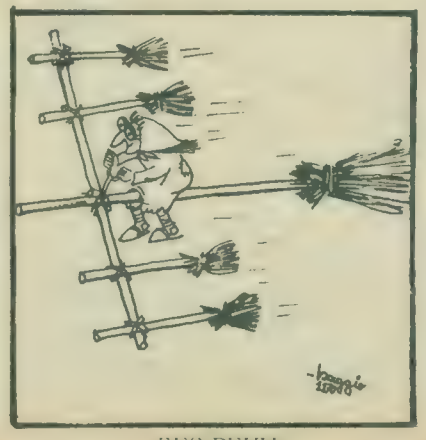

БЕЗ РЕЧИ

ДЕНИС УЧИ ЏУДО

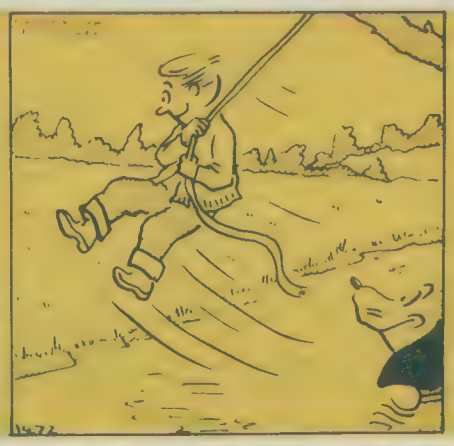

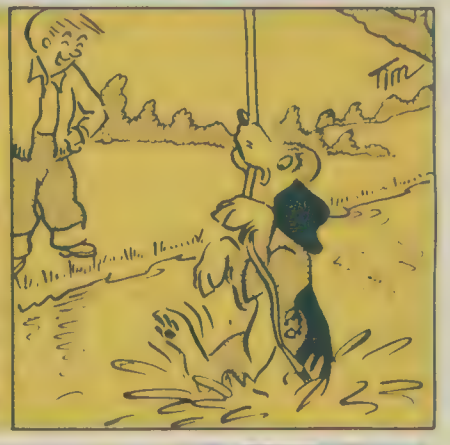

ЖРТВЕНИК

ДЕН ПИТЕРС

Уверење да одлично познаје свој град стајало је Слетера живота

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Слетер је весело звиждукао спуштајући се Улицом Марпл према железничкој станици. Било је ведро пролећно јутро.

Изненада га је зауставио неки човек.

— Извините, господине — рече непознати. — Да ли бисте могли да ми кажете где је жртвеник Баз-Матан?

Слетер се замисли и збуњено упита:

— Баз-Матан? Рекосте жртвеник Баз-Матан?

— Да — узврати странац смешећи се као да се извињава.

Слетер закључи да је непознати сигурно странац, а затим рече:

— Жао ми је, али још никад нисам чуо за такво место.

— У сваком случају хвала вам — рече странац, климну пријатељски главом и оде у правцу центра града.

Мрачне тајне Сатурна

Док се возио на посао Слетер је размишљао о сусрету са странцем понављајући у себи необично име: „Баз-Матан". Северни Емброуз у држави Њу Џерси, САД, био је градић у коме је Слетер живео двадесет година. Познавао је сваку улицу и готово сваку кућу, али никад дотад није чуо за жртвеник Баз-Матан. Шта је то требало да значи? За време рада у канцеларији Слетер је нервозно лупкао оловком по столу и све време размишљао о странцу и чудној згради коју је овај тражио.

Враћајући се са посла кући, Слетер је поново срео непознатог недалеко од железничке станице.

— Нашао сам га — рече му странац кад га је видео. — Није било лако, али успео сам да га пронађем.

— А где се он у ствари налази? — упита Слетер заустављајући се.

— Баш поред Храма мрачних тајни Сатурна — узврати човек. — Глупо је од мене што вас нисам најпре питао за храм. Знао сам да је жртвеник близу храма, али...

— Каквог храма? — упита Слетер збуњено.

— Храма мрачних тајни Сатурна — понови човек стрпљиво.

— Знате — рече Слетер — питам зато што већ двадесет година живим у овом граду и још никад нисам чуо да постоји неки такав храм и...

— Хеј! — узвикну странац погледавши на сат. — Нисам знао да је тако касно. Састанак неће моћи да почне ако не пожурим.

И с тим речима човек махну Слетеру руком и удаљи се брзим кораком.

Слетер се полако враћао кући размишљајући о жртвенику Баз-Матан и Храму мрачних тајни Сатурна. Чинило му се да се ради о неким тајним скуповима, али му никако није било јасно да тако нешто, о чему је само понекад слушао или читао у новинама, може да постоји и у његовом граду. Не, то је немогуће! Пре свега нико не би издао стан или кућу таквим настраним људима...

Покушао је да нађе Баз-Матан или Храм Сатурна у телефонском именику, али није успео. Службеница са информација такође није могла ништа да му каже о зградама које су га интересовале.

— Чудно, заиста чудно — мрмљао је Слетер, а онда је све испричао жени.

— Тако нешто је немогуће у нашем граду — рекла му је жена. — Општина то не би дозволила, а поготову Клуб савремених жена и Клуб за заштиту беспослене младежи!

И сам Слетер је исто тако мислио. Мора бити да је странац погрешио град. У Јужном Емброузу, суседном граду, тако нешто било је много вероватније.

»То мора да буде данас«

Сутра ујутру Слетер је погледом тражио странца док је ишао према железничкој станици, али непознатог нигде није било. Човек је изгледа посетио „жртвеник" и отишао.

Али у понедељак ујутру Слетер је мало закаснио за воз и журио према станици, кад је изненада опет видео странца.

— Здраво — рече Слетер непознатом.

— О, здраво, то сте опет ви! — узврати странац смешећи се. — Баш сам се питао кад ћемо се опет видети.

Слетеру је било јасно да ће изгубити воз, али је по природи био веома радознао и зато упита човека:

— Како иду скупови код жртвеника?

— Не баш најбоље — одговори странац. — Имамо неких проблема. Стари Атеротеп, градоначелник, прети да ће нам одузети дозволу да се састајемо у Северном Емброузу. Он каже да не испуњавамо своје обавезе. Али како можемо да их испуњавамо кад група Дионизије-Африканац чија се зграда налази преко пута наше зграде сваког пре нас, а исто тако и група Папа-Легба-Дамбала...

— Да, то заиста изгледа лоше — сложи се Слетер мада му ништа није било јасно и мада би више волео кад би му странац боље објаснио о чему се у ствари ради.

— Али то није све — продужи непознати. — Наш првосвештеник прети да ће нас строго казнити ако нешто не предузмемо. Он је мајстор седмог степена и сви морају да га слушају.

— Хм! — промрмља Слетер.

— Ја сам због тога овде — рече непознати. — Морам да решим проблем недостатка потребних људи за...

Али баш у том тренутку један омален човек дојури однекуд и зграби странца за рукав рекавши му:

— Елоре, погрешно сам израчунао датум. То мора да буде **данас**, а не идућег понедељка.

— До ђавола! — узвикну Елор и, махнувши Слетеру у знак поздрава рече:

— Извините, журим...

Све ће бити у реду

Господин Слетер био је заиста бесан што се у његовом граду догађају ствари о којима грађани немају појма, па је чим је дошао у канцеларију зграбио телефон. Службеница са информација рекла му је да се градоначелник Северног Емброуза не зове Атеротеп него Милер, па је Слетер псујући у себи телефонирао Милеру.

Милер је објаснио узбуђеном Слетеру да зна све шта се догађа у његовом граду, да познаје сваку кућу и сваки камен, да у граду нема никаквих тајних удружења, да би он за њих сигурно знао и да би она била одмах забрањена.

Док се враћао кући Слетер је био веома замишљен. Баш кад је сишао с воза угледа Елора како жури улицом. Слетер га сустиже, али Елор му рече:

— На жалост, журим. Свечаност ускоро почиње и ја морам да присуствујем. Лигијан је био страшно немаран. Замислите астролога који за недељу дана погреши приликом израчунавања тренутка кад ће Сатурн наћи у знаку Шкорпије! Мораћемо да одржимо свечаност вечерас иако нисмо у пуном саставу.

— Да ли бих и ја могао да пођем? — упита Слетер без оклевања јер је у томе видео могућност да коначно продре у срж тајне.

— Мислим да то не би било правично према вама — рече Елор замишљено. — Ви нисте припремљени за свечаност и...

— Све ће бити у реду — наваљивао је Слетер. — Заиста желим да пођем.

— У реду — рече Елор. — Хајдемо.

Непозната улица

И онда су пошли. Ишли су, враћали се другим путем на исто место, кружили, прелазили улице којима су већ прошли, пролазили поред кућа које је Слетер добро познавао...

Али пошто се већ смрачило и по-

МНОГО ЉИГАВИХ ПИПАКА ВУКЛО ГА ЈЕ ПРЕМА ЖРТВЕНИКУ...

што су у познате улице улазили из неуобичајеног правца, Слетер се потпуно збунио јер га је стално кружење нервирало. Сматрао је да је врло чудно што човек може да се изгуби у граду у коме је живео двадесет година!

Слетер више није знао где се налази! Баш је закључио да се враћају у Улицу Болнат Лејн кад је приметио да му је непозната улица која сече ону којом су ишли. Погледао је таблу са називом улице. На табли је писало: „Десни улаз“!

Није знао да таква улица постоји у Северном Емброузу. У улици није било светиљки, радње су му биле сасвим непознате... Запањено је пиљио у црну зграду на којој се налазио бледо осветљен натпис: „Храм мрачних тајни Сатурна“!

— Прилично су мирни вечерас, зар не? — рече Елор приметивши у ком правцу Слетер гледа. — Али морамо да пожуримо!

Елор пође још брже и Слетер није имао времена да поставља питања.

Зграде су постајале све чудније. Биле су свих могућих облика и величина, неке нове и блиставе, а друге старе и истрошене. Слетер се питао да ли је то неки град у граду? Да ли је могуће да постоји неки „ноћни“ Северни Емброуз о коме становници немају појма? Неки град у који се долази кроз познате улице али из непознатог правца?

На крају улице била је чисто бела зграда, веома дугачка али ниска. Елор ухвати Слетера за руку и увуче га кроз врата.

Баз-Матан

Унутра је било сасвим мрачно. Слетер је осећао да се неко креће око њега, а онда је у дубини приметио јаку црвенкасту светлост која је у облику круга обасјавала само један део просторије. Елор га је повео према светлом кругу пријатељски му говорећи:

— Заиста сте ме спасли од велике невоље. Да нисам успео да вас доведем, они би сигурно мене убили!

— Ко су ти „они“? — упита Слетер уплашено.

— Па Сатурнијанци — шапну Елор. — С времена на време Лигијан и ја морамо да им доведемо људске жртве које приносе на Баз-Матан. Иако су суперцивилизована бића, сачували су неке примитивне обичаје. Готово у сваком граду имају бар по један жртвеник.

— А како су дошли на Земљу? — упита Слетер збуњено.

— Летећим тањирима које Земљани само понекад могу да виде — узврати Елор. — То се догађа кад лете изнад далековода зато што струјно коло утиче на летеће тањире и они постају видљиви људском оку.

— Да ли си га нашао? — упита неко ко је стајао поред светлосног круга.

Напрежући се да види ко то говори, Слетер се приближи и крикну од ужаса! Биће му је допирало до колена, али је имало огромну главу и осам сасвим танких пипака уместо руку и ногу! У једном пипку Сатурнијанац је држао неко необично оружје из чије је цеви зрачила зеленкаста светлост...

— Наравно — рече Елор задовољно. — Још је сам хтео да дође!

Црвенкаста светлост падала је тачно на камени жртвеник! Обузет ужасним страхом, Слетер се окрете да побегне, али Елор га је чврсто држао.

— Не можете сад да нас напустите — рече му Елор благо. — Већ смо спремни да почнемо.

А тада Слетер осети на себи много љигавих пипака који су га вукли према жртвенику Баз-Матан!..

ТУНГА и ХОРДА С ДРВЕЋА

ПОДСЕТНИК

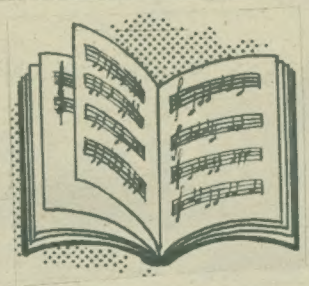

АЛБУМ етида за хармонику (од I до IV године учења), прикладан за самостално вежбање. Можете га купити или поручити поштом и платити поузећем: „ПРОСВЕТА“, Музички магазин, Београд, Теразије 12. Цена је: I—II свеска 12 н. д. а III—IV свеска 18 н. д.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС ♥♥♥

ПОПУЛАРНИ »КИЋО«

Млади Осјечанин, некадашњи члан састава „Динамити“ постаје све популарнији. После прве самосталне плоче пре две године Крунослав Слабинац — Кићо снимао је за кратко време једну за другом пет плоча, од којих је свака имала више успеха од претходне. Последња је са фестивала „Београдско пролеће 70“ „У дугим ноћима“ којој је припала трећа награда публике. На другој страни је „Анђела, чекај ме“. Плочу је издао Југотон, **а цена је 8,30 н. д.**

ЛАЖИЦЕРАД

ШВАБЕ УЛАЗЕ У КЛАНАЦ НИШТА НЕ СУМЊАЈУЋИ. УВЕРЕНИ СУ ДА ЋЕ ОВАЈ ПУТ УНИШТИТИ ПАРТИЗАНЕ.
УХ! САМО АКО БАЈА БУДЕ НАШАО ДРУГОВЕ!

ХА! ХА!
КАО ШТО ЗНАТЕ, СОЛДАТЕН, МИ НЕ ЗАРОБЉАВАМО!

ОДЈЕДНОМ:
БЕНГ!
БАНГ!
УРА!
ЕВО ВАМ ЈАБУКА!
УДРИ! НЕ ЖАЛИ!
БАНГ!
УРАА! ПАЉБА!
БУМ ТА-ТАРА-ТАТА

А ОНДА НЕМЦИМА ИЗА ЛЕЂА:
ШВАБЕ! ОВДЕ ГЕНЕРАЛ! ХА, ХА!
БАНГ!
ТА-ТА-РАТА-ТА!
ИХААЈ! ДРЖ-НЕ ДАЈ! РАСПАЛИ!

ОПКОЉЕНИ СМО...!
ХАЛТ. НЕ БЕЖИ. ПУЦАЈТЕ КУКАВИ... АААХ!
НЕ ПУЦАЈТЕ ПРЕДАЈЕМО СЕ!
БУМ

МИЛОСТ ПРЕДАЈЕМО СЕ!

УРА! ПОБЕДА! БАЈО, ПИЛЕ ЂЕДОВО, ГДЕ СИ, ЈУНАЧИНО МОЈА!!!!
ОВДЕ ЈЕ, ЧИЧА ЈЕВРЕМЕ! ЕВО ГА!

ТВОЈ УНУК ЈЕ ПРАВА ЈУНАЧИНА. ЧЕСТИТАМ, ЧИЧА ЈЕВРЕМЕ!

ПАРТИЗАН САМ, ТИМ СЕ ДИЧИМ, ТО НЕ МОЖЕ БИТИ СВАК!!!!
КРАЈ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље и СССР. Имам 14 година. Сакупљам: значке, марке, стари новац, разгледнице и омоте од чоколада. **Михаило Томашевић**, О. Ш. „Стеван Филиповић", Велики Црљени.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље и света. Волим класичну музику и бит. Сакупљам салвете и разгледнице. Учим енглески језик. **Росана Дешковић**, Собова 1/23, Сплит.

Имам 12 година. Скупљам марке и салвете. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама са приморја. **Ирена Зуберец**, Тимочка 6, Земун.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Имам 14 година. Навијам за „Црвену звезду". Скупљам разгледнице и стари новац. **Видак Васиљевић**, О. Ш. „Илија Кишић", Зеленика, Бока Которска.

Имам 14 година и желим да се дописујем са дечацима и девојчицама широм земље. Скупљам разгледнице. **Онеса Шепић**, Дечје одмаралиште, Баковићи, Фојница.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Завршио сам V разред. Скупљам марке, стари новац и разгледнице. **Драган Карагић**, Мл. Стојановића 31, Футог.

Имам 15 година и желим да се дописујем с пријатељима из целе земље. Језик дописивања руски и српскохрватски. Скупљам значке маркице и разгледнице. **Златица Бабић**, Рударска 113, Тузла.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије од 18—20 година. Језик дописивања француски и енглески. Скупљам разгледнице и размењивао бих дупликате. Волим спорт, добре књиге, планинарење. **Chantale Pegaz-Blanc**, Aix les Bains, 73 — Trevignin, France.

Ученица сам V разреда. Желим да се дописујем с дечацима и девојчицама наше домовине. **Љубица Гундељ**, Венац Бориса Кидрича 20, Осијек.

Навијам за „Партизан". Волим забавну музику. Имам 14 година. Скупљам марке и разгледнице. **Ратко Крђовић**, Крупска 40, Бихаћ.

Имам 10 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Скупљам сличице „земље и градови света". **Станиша Миладиновић**, М. Тита 5, Мало Црниће.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије. Завршила сам 8. разред. **Верица Бакић**, 71 rue de Wattignies, Paris 12e, France.

* укрштене речи *

Водоравно: 1) билијарски штап; 4) острво у Јадранском мору; 7) шпански књижевник („Дон Кихот"); 10) грчко слово; 11) орган чула вида; 12) вавилонски град; 13) индустријска биљка; 15) два слова; 16) драма Мирослава Крлеже; 18) птица грабљивица; 20) мушки певачки глас; 21) део лица; 22) равномерно кретање; 25) пошалица; 27) мушко дете; 29) речна риба; 31) држава у Средњој Америци; 34) немачки предлог; 35) женско име; 36) скраћеница за своју ручно; 37) град у Француској; 39) епос; 41) старојудејски цар; 42) Ужичанин.

Усправно: 1) птица из реда кока; 2) врста папагаја; 3) аутомобилска ознака за Краљево; 4) река у Аустрији; 5) део намештаја; 6) савезна држава у САД; 7) главни град Јужне Кореје; 8) стара турска титула; 9) птица грабљивица; 13) стена; громада; 14) нит; 17) поклон; 19) совјетски филмски редитељ (Михаил); 23) град у Боки Которској; 24) митолошки бог вина и весеља; 26) врста спортисте; 27) музичка лествица; 28) аутомобилска ознака за Нови Сад; 29) музичка нота; 30) стока; 32) име песника Ујевића; 33) стара српска престоница; 38) два самогласника; 40) аутомобилска ознака за Пећ.

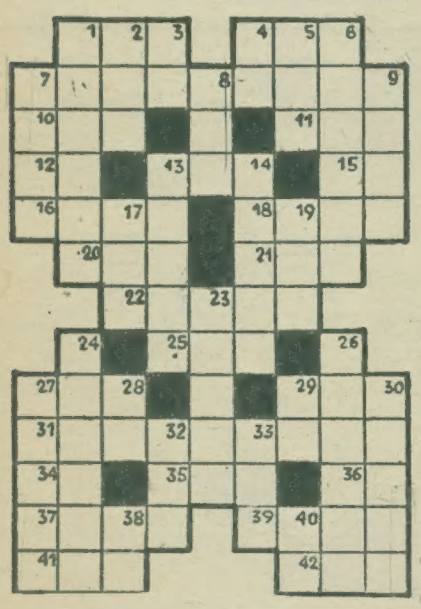

РЕШЕЊЕ

Водоравно: 1) Раб, 4) поток, 9) орах, 11) Сора, 12) несит, 14) пар, 15) ас, 16) пуб, 18) о-а, ц, 19) борац, в, 21) чеп, 22) река, 24) било, 25) озон, 26) инат, 27) мач, л, 28) Јадер, п, 31) ис, 33) мах, 34) ла, 35) југ, 37) ранац, 39) амам, 41) рило, 42) ратар, 43) лав.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 66,00 дин. полугодишња 33,00. Претплата за иностранство: годишња 132,00 дин. полугодишња 66,00 дин. Годишња претплата у страној валути: DM 40. — $ 10.60 — Ff 58. 80 — Sfr 46. — Skr 56. Текући рачун број 608-1-82-1 за уплате из земље. Девизне уплате из иностранства преко Привредне банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32009-10-54. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31 [, тел. 22-711.

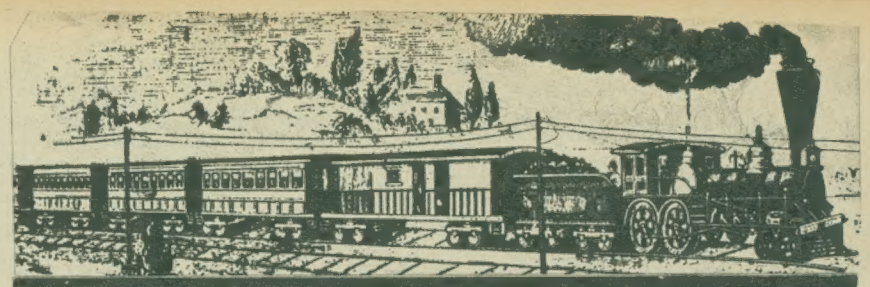

МАЛА ПОШТА

ТРКАЧКИ АУТОМОБИЛИ

Драги Забавниче,

Како се постаје аутомобилски тркач? Интересује ме још где се „фризирају" (појачавају) мотори за спортске аутомобиле — у фабрици или код механичара? Да ли се овим спортом баве и млађи од 20 година. Да ли су потребне посебне исправе за кола са појачаном машином. Можда ћу и ја једнога дана постати познат као Јовица Паликовић, па бих те замолио да ми одговориш на ова питања.

Предраг Стојковић,
Стаке Скендерове 7/I,
Сарајево

Мотори се обично „фризирају" у фабрици („фиће" у Београду, у Ауто-кући „Шумадија"), али и добар мајстор механичар може то са успехом да уради. За ове аутомобиле није потребна никаква посебна дозвола. Јовица Паликовић је овако постао шампион: почео је са 14 година да долази у Ауто-мото друштво,

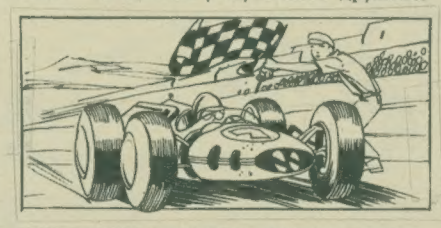

и да помаже приликом поправки аутомобила својих старијих другова. Када је напунио 18 година, стекао је право да полаже возачки испит. Онда је прво возио на мањим такмичењима и тако стекао ЛИЦЕНЦУ спортског такмичара. Предлажемо ти да одеш у сарајевско Ауто-мото друштво и да урадиш као и Јовица Паликовић. Потражи тамо Сеада Алилхоџића, најбољег сарајевског аутомобилисту (вози БМВ 2002 ТИ), он ће ти помоћи.

ДЕВОЈАЧКИ ЈАДИ

Драги Забавниче,

Имам 15 година, а он шеснаест. Забављали смо се три месеца и волели се. Он је стално тврдио да ћу га оставити и да ће он туговати. Он је то тврдио јер је знао колико ме остали дечаци воле, јер сам добар друг и пријатељ, и многи би желели да се са мном забављају. Једног дана ми је мој дечко рекао да је у суседном граду нашао девојку, али да неће да се посвађа ни с њом ни са мном. Плакала сам, рекла сам му да га никада нећу заборавити, хтела сам да се убијем, а он се правио као да се ништа не дешава на свету. Волим га! Како да га поново освојим, или бар да му вратим све ове муке које доживљавам. Пише ти једна несрећна девојчица која ће се можда убити ако га не освоји!

„Квики"

Премало цениш себе, а превише њега. Одбаци га, кад те неће. Изгледа, да је он тебе оставио из страха да не буде остављен. Ти и сама кажеш како он не жели да се посвађа ни с тобом ни са новом девојком. Чини нам се да је он само ТВОЈ, а она друга девојка постоји због тога да би он био што сигурнији у тебе. То је лукавство у љубави, а ти заслужујеш бољег младића од њега.

СТАРИ БРОЈЕВИ »ЗАБАВНИКА«

Друже уредниче,

Потребни су ми „Забавници" од 27. II и 6. III 1970. или само странице тих бројева на којима су прилози „Живот на половима". Остале прилоге „ЖИВОТ У..." или „ЖИВОТ НА..." имам, па ми збирка (преглед екологије и биогеографије) не би била комплетна без ових делова који ми недостају. Очекујем да ће читаоци нашег заједничког листа да ми помогну, а ја бих им узвратно противуслугом: разгледницама, марама или како се већ договоримо.

Богољуб Младеновић,
наставник биологије
Основна школа Глободер,
Пошта Стопањ (Крушевац)

БРАНКОВ ПРОБЛЕМ

Драги Забавниче,

Пољубио сам једну девојку и она каже да је због тога сада у другом стању. Да ли је то истина?

Бранко Јакшић, Нови Београд, Радоја Дакића 25

То никако не може да буде истина. Нађите „Забавнике" од броја 877 (11. X 1968) до броја 885 (14. XII 1968) и серију чланака под називом „Мама, како, зашто?", тамо је све објашњено.

Решења са стр. 42.

ДУРБИНИ БЛИЗАНЦИ

3 и 7.

МАЛО ГЕОГРАФИЈЕ

Горе је Португалија, а доле Швајцарска.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ!

Кривац је дечак који седи у последњој клупи с леве стране, пред њим је упола отворена кутија.

ОПАСНОСТ!!!

Носорог.

ПАЖЊА ДЕНИСОВЦИМА!

СВЕ ДОСАД ОБЈАВЉЕНЕ ДЕНИСОВЕ СВЕСКЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ У „ПОЛИТИКИНОЈ" ПРОДАВНИЦИ, МАКЕДОНСКА 35, ОД 6 — 13 ЧАСОВА СВАКОГ ДАНА И НЕДЕЉОМ ОД 6 — 10 ЧАСОВА.

WALT DISNEY

МИКИ